

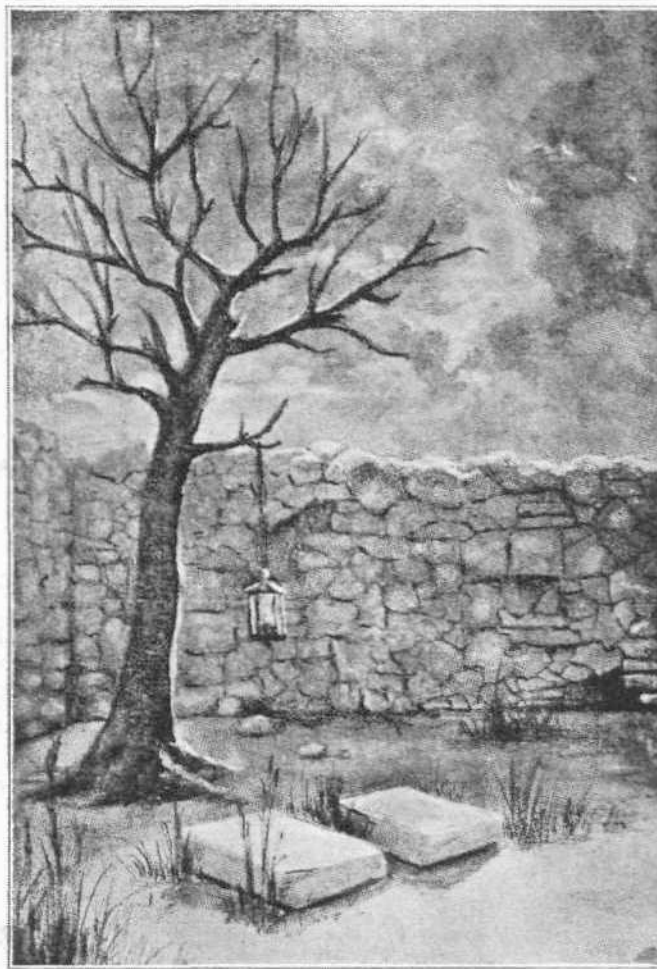
Η ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

Γ' ΕΤΟΣ — ΑΡΙΘ. 31

Δ. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ, ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ✽ Δ. ΔΗΜΕΡ, ΥΠΟΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

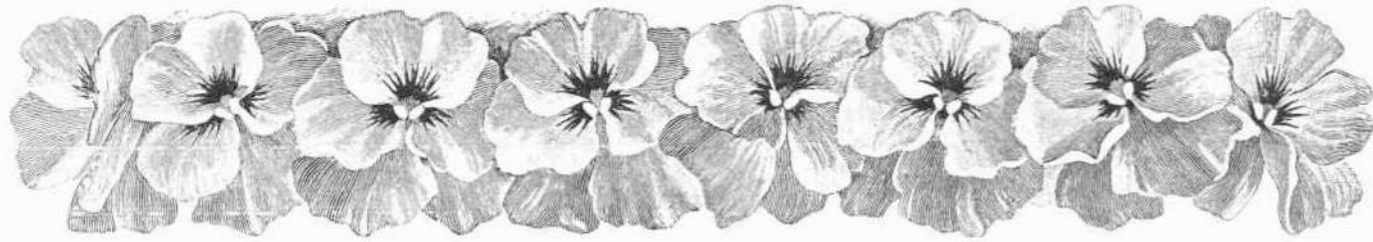
ΜΑΪΟΣ 1907

29 ΜΑΪΟΥ 1453

ΠΟΥ ΑΝΑΠΑΥΕΤΑΙ Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΕΛΛΗΝ ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Ο ΠΑΛΛΙΟΛΟΓΟΣ 18' ΔΡΑΓΑΤΣΗΣ

¹Εν Βερά-Χανέ της Κωνσταντινουπόλεως, εις μίαν γωνίαν ενός αυλιδίου, δύο μάρμαρα καλύπτουν τὸν τάφον καὶ τὸν σκεπάζει μία γηραιά δρυς, ἀπὸ τοῦς κλάδους τῆς ὁποίας κρέμονται μικροὺς φραγῶς. Κάποιος εὐλαβὲς χεῖρι ἀγνωστοῦ ἀνάπτει τακτικὰ τὴν κανόβλαν.

ΑΙ ΑΓΝΩΣΤΟΙ ΦΥΣΙΚΑΙ ΔΥΝΑΜΕΙΣ

«Ο πολὺς Κάμυλλος Φλαμμιάρν κατά τὸ 1865 ἐξέδωκε βιβλίον ὑπὸ τὸν τίτλον «Ἄγνωστοι φυσικαὶ δυνάμεις» εἰς τὸ ὁποῖον ἐπιχειρηματικὰ φαινόμενα πνευματικὰ. Ἦδη, μετὰ τεσσαράκοντα ἔτη, νέος εὐμεγέθης τόμος, εἰκονογραφημένος, τοῦ αὐτοῦ σοφοῦ φέρει τὸν αὐτὸν τίτλον με σειρὰν πειραμάτων, ἰδίως μὲ τὸ περιήμιον μέντιον, τὴν Ἐδσαπίαν Παλαδίνο, διὰ τὴν ἀθθεντιαν τῶν ὁποίων δὲν δύναται κανεῖς ν' ἀμφιβάλλῃ προκειμένου περὶ ἐπιστήμονος καὶ συγγραφέως οἷος ὁ Φλαμμιάρν. Ἀπὸ τὸ πολὺ κρότον προξενήσαν νέον βιβλίον οἱ ἀναγνώσται τῆς «Ἐικονογραφημένης» θ' ἀπολαύσονται τὰ περιεργότερα κεφάλαια.

Periculosum est credere et non credere, ἔλεγεν ὁ Φαῖδρος. Εἶναι κινδυνώδες νὰ πιστεύῃ κανεῖς καὶ νὰ μὴ πιστεύῃ. Νὰ ἀρνῆται τὰ γεγονότα ἐκ τῶν προτέρων εἶναι ὑπερηφάνεια καὶ ἠλιθιότης· νὰ τὰ δέχεται χωρὶς νὰ τὰ ἐξετάσῃ εἶναι ἀδυναμία καὶ τρέλλα. Διὰ τὴν νὰ θελήσωμεν νὰ προχωρήσωμεν τόσον ταχέως ἐκεῖ ὅπου ἡ πτωχὴ μας ὄρασις δὲν φθάνει ἀκόμη; Ἐκτιθέμεθα νὰ πέσωμεν εἰς χάος. Τὰ φαινόμενα περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται ἐδῶ δὲν φωτίζονται ἴσως καθόλου τὴν λύσιν τοῦ μεγάλου προβλήματος τῆς Ἀθανασίας. Μᾶς καλοῦν ὁμοίως νὰ σκεφθώμεν ὅτι ὑπάρχον ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ ὄντι στοιχεῖα πρὸς μελέτην, πρὸς καθορισμὸν, πρὸς ἀνάλυσιν, στοιχεῖα φυσικὰ ἄγνωστα ἀκόμη.

Πρόκειται νὰ μάθωμεν τί ἀληθῶς ὑπάγει εἰς τὰ φαινόμενα τῶν στρεφόμενων, τῶν κινουμένων καὶ τῶν ὀμιλουσῶν τραπέζων, εἰς τὰς ἐπικοινωνίας, εἰς τὰς ὑπεγέρσεις τὰς ἀντιθέτους πρὸς τοὺς νόμους τῆς βαρύτητος, εἰς τὰς μετατοπίσεις ἀντικειμένων μὴ θιγομένων, εἰς τοὺς ἀνεξηγήτους θοροῦθους, εἰς ὅσα διηγούνται περὶ στοιχειωμένων οἰκιῶν, ἀπὸ μηχανικῆς καὶ φυσικῆς ἀπόψεως. Ὑπάρχον εἰς ταῦτα ὄντως γεγονότα παραγόμενα ἀπὸ αἰτίας ἀγνώστους ἀκόμη εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ περὶ αὐτῶν τῶν φυσικῶν φαινομένων θὰ ἀσχοληθώμεν εἰδικῶς ἐδῶ, διὰ τὴν πιστωθῆναι πρῶτον ὀριστικῶς, μετὰ παρατηρήσεις, ἢ πραγματικῶν ὁσων ὑπαρξῆς. Αἱ ὑποθέσεις καὶ αἱ θεωρίαι θὰ ἔλθουν ἀργότερα.

Προεβήν εἰς πειράματα μετὰ περιήμιον μέντιον τὴν κυρίαν Ἐδσαπίαν Παλαδίνο ἐκ Νεαπόλεως ἢ ὁποία ἦλθε πολλὰς εἰς Παρισίους, τὸ 1898, τὸ 1905 καὶ ἐσχάτως τὸ 1906. Τὰ γεγονότα περὶ τῶν ὁποίων θὰ ὀμιλήσω ἐγένοντο εἰς τὸ σαλόνι τῆς ἐν Παρισίοις οἰκίας μου, τὰ τελεταῖα ἐν πληρῇ φωτὶ καὶ χωρὶς καμμίαν προετοιμασίαν, ἀπλοῦστα εἰς μίαν συνομιλίαν μετὰ τὸ δείπνον, διὰ νὰ εἴπω οὕτω.

Προσθετέον ὅτι τὸ μέντιον αὐτὸ ἦλθεν εἰς Παρισίους κατὰ τοὺς πρώτους μῆνας τοῦ 1906 κληθέν ἀπὸ τὸ Ψυχολογικὸν Ἰνστιτούτον, ὅπου πολλοὶ σοφοὶ ἐξιγκολούθησαν τὰς παρατηρήσεις τῶν ἀρξαμένων ἤδη πρὸ πολλοῦ. Μεταξὺ τῶν σοφῶν τούτων θὰ ἀναφέρω τὸν ἐφευρέτην τοῦ ραδίου μακαρίτην Πέτρον Κουρσί.

Θὰ ἀρχίσω ἀπὸ τὰ πειράματα τὰ ὁποία ἔκαμα τελευταίως τῷ 1906 (τέσσαρες συνεδριάσεις: 29 Μαρτίου, 5 Ἀπριλίου, 30 Μαΐου καὶ 7 Ἰουνίου).

I.—Ἰδοὺ μία μικρὰ τραπέζα. Εἶχον ἰδῆ συχνὰ τραπέζαν ἀρκετὰ βαρείαν ὑπεγερομένην ἐξ ὀλοκλήρου, εἰς εἰκοσι, τριάνοντα, τεσσαράκοντα μέτρον ὕψους καὶ εἶχα λίβη φωτογραφίας, ἀποδείξεις δηλαδὴ ἀναμφισβήτητους. Δι' ἐμὲ ἢ ἀνύψωσις τῶν ἀντικειμένων δὲν ἦτο πλέον ἀμφίβηλος. Ὅπως οὔτε ἡ ἑλξίς

τοῦ σιδήρου ὑπὸ μαγνήτου. Ἐπιθυμῶν ὁμοίως νὰ ἐξετάσω ἀνέτως πῶς ἐγένετο τὸ πρᾶγμα, μίαν ἐσπέραν κατὰ τὴν ὁποίαν εὐρισκόμην σχεδὸν μόνος μετὰ τὴν Ἐδσαπίαν (29 Μαρτίου 1906) εἶμεθα τέσσαρα ἄτομα ἐν ὄλῳ) τὴν παρεκάλεσα νὰ θέσῃ τὰς χεῖράς της μετ' ἐμοῦ ἐπὶ τοῦ τραπέζου, ἐνῷ τὰ δύο ἄλλα ἄτομα ἴσταντο εἰς ἀπόστασιν. Τὸ ἐπιπλὸν ὑπηρεθῆν ἀρκετὰ ταχέως τριάνοντα ἢ τεσσαράκοντα ἑκατοστόμετρα, ἐνῷ ἡμεῖς ἰστάμεθα ὀρθοὶ καὶ οἱ δύο. Κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ φαινομένου τὸ μέντιον μετὰ τὴν μίαν χεῖρά του ἐσφριγέεσθαι δυνατὰ τὴν μίαν τῶν ἰδικῶν μου, ἐνῷ αἱ ἄλλα δύο μὲς χεῖρες ἦσαν πλησίον, ὑπῆρχε δὲ τόσον ἐκ μέρους του ὅσον καὶ ἐκ μέρους μου, μία θέλησις, ἐκδηλουμένη ἄλλως τε διὰ λόγων, διὰ διαταγῶν πρὸς τὸ «πνεῦμα»... «Ἐμπρός!», «Σηκώστε τὸ τραπέζι!», «Θάρρος», «Ἐλάτε!», «Προσπαθήσατε!» κ.τ.λ.

Ἐπιστῶν ἄμεσως ὅτι δύο στοιχεῖα ὑπῆρχον ἐκεῖ. Ἀφ' ἐνός, οἱ πειραματιστὰὶ ἀπευθύνοντο πρὸς μίαν ἀόρατον οὐσίαν. Ἐξ ἄλλου εἰς τὸ μέντιον παρήχθη μία κόπωση νευρικῆ καὶ μυϊκῆ. Τὸ βάρος του ἀξάνει ἀναλόγως πρὸς τὸ βάρος τοῦ ἐγειρομένου ἀντικειμένου, ὅχι ὁμοίως εἰς ἀκριβῆ ἀναλογίαν.

Ἐνηργεῖται ὡσαύτι ὑπῆρχε πρᾶγματι ἐκεῖ ἐν ὄντι τὸ ὁποῖον ἀκούει. Τὸ ὄν αὐτὸ φαίνεται γεννῶμενον καὶ ἔπειτα ἐξαφανιζόμενον ὅταν γίνῃ τὸ πείραμα. Φαίνεται δημιουργούμενον ἀπὸ τὸ μέντιον.

Ἡ ἀνθυποβολὴ ἢ τὸ δυναμικὸν σύνολον τῶν πειραματιστῶν δημιουργεῖ μίαν ἰδιαίτην δύναμιν· Εἶναι διπλασιασμός τῆς προσωπικότητος του· Εἶναι συμπύκνωσις ἐνός φυσικοῦ περιβάλλοντος ἐντός τοῦ ὁποίου ζῶμεν;

Ἄν ζητήσωμεν νὰ ἐπιτύχωμεν ἀποδείξεις ἀτομικότητος πραγματικῆς καὶ διαρκοῦς καὶ πρὸ πάντων ταῦτότητος μίας ψυχῆς καλουμένης διὰ τῆς ἀναμνήσεως μας, δὲν θὰ ἐπιτύχομεν ποτέ τίποτε τὸ βαναποητικόν. Εἶναι μυστήριον.

Δύναμις ἄγνωστος φυσικῆς τάξεως, ὅπου αἰσθάνεται κανεῖς τὴν ζώην. Ζώην μᾶς στιγμῆς. Τὸ πείραμα περὶ τοῦ ὁποίου ὀμίλησα ἐπανελήφθη τὴν ἡμέραν ἐκείνην τρίς, ἐν πληρῇ φωτὶ. Τραπέζιον ζυγίζον περίπου ἐξ ἡλιόγραφου ὑπηρεθῆν ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀγνώστου δυνάμεως. Διὰ τραπέζαν δέκα, εἰκοσι ἡλιογράμμιον ἢ περισσότερον, ἀπαιτεῖται μέγας ἀριθμὸς προσώπων. Τὰ πρόσωπα ὅμως ταῦτα δὲν θὰ ἐπιτύχουν οὐδὲν ἐὰν ἐν τοιούτοις μετὰξὺ αὐτῶν δὲν εἶναι προικισμένον μετὰ δύναμιν μέντιον.

Τόση διαπάνη δυνάμεως μινῆς καὶ νευρικῆς γίνεται, ὥστε ἐν ἔκτατον μέντιον, ὅπως ἡ Ἐδσαπία, δὲν δύναται σχεδὸν τίποτε ἔξ, δώδεκα, εἰκοσιτέσσαρας ἀκόμη ὥρας μετὰ συνεδριάσιν εἰς ἡν ἐκοπίασε πολὺ.

Προσθετέον ὅτι ἡ ὕψωσις τοῦ ἐπιπλου συχνότατα ἐξακολουθεῖ καὶ ἀφοῦ οἱ πειραματιζόμενοι παύσουν νὰ ἐγγίζωσιν τὴν τραπέζαν. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀνευ ἐπαφῆς κίνησις.

Προσθετέον ὅτι ἡ ὕψωσις τοῦ ἐπιπλου συχνότατα ἐξακολουθεῖ καὶ ἀφοῦ οἱ πειραματιζόμενοι παύσουν νὰ ἐγγίζωσιν τὴν τραπέζαν. Αὐτὸ εἶναι ἡ ἀνευ ἐπαφῆς κίνησις.

Τὸ φαινόμενον τοῦτο εἶναι δι' ἐμὲ τελείως ἀποδεδειγμένον καὶτοι ἀδύνατος ἢ ἐξηγήσις του. Ὅμοιάζει μὲ ὄντι θὰ ἐγένετο ἂν χεῖρες μετὰ χεῖράς ἐκ μαγνήτου ἐτίθεντο ἐπὶ σιδηρᾶς τραπέζης καὶ τὴν ἠγειρον. Ἀλλὰ δὲν εἶναι πράξις τόσο ἀπλῆ. Ὑπάρχει ἐδῶ μία ψυχικὴ ἐνέργεια, ἐξωτερικῆ, στιγμιαίως σηματοδοτήσιμη.

Πῶς παράγονται αἱ ὑψώσεις αὐταὶ καὶ αἱ κινήσεις; Πῶς ἠάβδος ἰσπανικοῦ κηροῦ ἢ ὕαλος τῆς λάμπας τριβόμεναι ἔλθουν τεμαζίδια χάριτον;

Πῶς τεμαζίδιον σιδήρου φέρεται πρὸς τὸν πλησιάζοντα μαγνήτην; Πῶς ὁ ἠλεκτρισμὸς συμπυκνῶνται εἰς τοὺς ὑδρατικούς, εἰς τὰ νέφη, μέζουσιν ὅπου γεννῆσθαι τὸν κεραυνόν, τὴν ἀστραπὴν, τὴν βροντήν;

II.— Ἰδοὺ τώρα δεύτερον εἶδος παρατηρήσεων.

Τὸ μέντιον τοποθετεῖ τὴν χεῖρά του εἰς τὴν χεῖρα ἄλλου προσώπου καὶ μετὰ τὴν ἄλλην χεῖρα κτυπᾷ εἰς τὸν ἀέρα μίαν, δύο, τρεῖς, τέσσαρας φορές. Τὰ κτυπήματα αὐτὰ ἀκούονται εἰς τὴν τραπέζαν καὶ αἰσθάνεται κανεῖς τὰς δονήσεις ἐνῷ ἀκούει τὰ κτυπήματα, κτυπήματα ζοηρά. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ πόδες τοῦ μέντιον δὲν ἐγγίζουσιν τοὺς πόδας τῆς τραπέζης.

Τὸ μέντιον θέτει συγχρόνως μετὰ ἡμᾶς τὰς χεῖράς του ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἀκούονται κτυπήματα ἐπὶ τοῦ ἐπίπλου, δυνατώτερα ἢ προηγουμένως.

Τὸ τοιοῦτον ἀπεδόθη πολλὰς εἰς ἀπάτην. Μετὰ μελέτας συγκριτικὰς τὰς ὁποίας ἔκαμα εὐρισκομαι εἰς θέσιν νὰ βεβαιώσω ὅτι τὸ δεύτερον τοῦτο γεγονός δὲν εἶναι ὀλιγώτερον θετικὸν ἢ τὸ πρῶτον.

Ἐπιτηγγάζονται τοιοῦτοτρόπως, ὡς γνωστὸν, κτυπήματα ρυθμικὰ καὶ ἀπαντήσεις ὑπὸ ἀπλοποιημένους ὄρους εἰς ὅλας τὰς ἐρωτήσεις, μετὰ συμφωνίαν π. χ. ὅτι τρεῖς κτύποι θὰ σημαίνουν ναι καὶ δύο ὄχι καὶ ὅτι τόσα κτυπήματα σημαίνουν τὸ τάδε στοιχεῖον τοῦ ἀφανηθῆναι.

III.— Κατὰ τὰ πειράματά μας, ἐνῷ ἐκαθήμεθα τέσσαρες γύρω τῆς τραπέζης, ζητοῦντες ἐπικοινωνίαν τὴν ὁποίαν δὲν ἐπετύχομεν, μίαν πολυθρόνα εὐρισκομένη εἰς ἀπόστασιν ἐξηκόνητα ἑκατοστομέτρον ἀπὸ τὸν πόδα τοῦ μέντιον, τὸν ὁποῖον ἐκάρτον μετὰ τὸν ἰδικόν μου διὰ νὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τὸν χρησιμοποιήσῃ, μίαν πολυθρόνα λέγω, μετακινεῖται καὶ γλιστροῦσα ἔρχεται ἐμὲς ἡμῶν. Τὴν ἀποθῶ. Ἐπανέγεται.

Ἡ πολυθρόνα εἶναι βαρυντῆ, ἀλλὰ ὀλισθαίνουσα ἐκκόλως ἐπὶ τοῦ παρκέτου. Αὐτὸ ἐγένετο τὴν 29 Μαρτίου καὶ ἐκ νέου τὴν 5 Ἀπριλίου. Τὸ τοιοῦτον θὰ ἐπετύχονε κανεῖς σφῶρον τὸ ἐπιπλὸν μετὰ ἕνα σπάργγον ἢ μετὰ τὸν πόδα του ἐκτεινόμενον. Ἄλλ' ἐγένετο καὶ ἐπανέγενετο πέντε ἢ ἕξ φορές ἀφ' ἑαυτοῦ μετὰ βραδίων ὀρμῆς ἀρκετὰ ἐντεταμένως, ὥστε νὰ πηδᾷ ἢ πολυθρόνα, ἢ ὁποία ἐπὶ τέλους ἀνεγέρθη χωρὶς κανεῖς νὰ τὴν ἐγγίσῃ.

Εἰς τὸ προερεξ: Φωτογραφίαν πνευμάτων.—Σχεδιαγραμματα φαντασιακά τῶν μέντιον.—Πειραγόμενα πειράματα.

ΜΙΑ ΕΛΛΗΝΙΣ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Καὶ τοῦ ὀνόματός της, τὸ ὁποῖον ἐτιμήθη δι' ἐνός διπλώματος τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς, φέροντος τὸν βαθμὸν «Ἄριστα», γνωρίζει καλῶς ἀπὸ δεκαετίας ὁ Ἑλλητισμὸς τὴν ἐν Ἀλεξανδροῖα ἑλληνίδα Ἱατρὸν κυρίαν Ἀγγελικὴν Παναγιωτάτου.

Μετ' ὅλην τὴν ἐπικρατοῦσαν παρ' ἡμῖν ἰδέαν, ὅτι ὁ ὄρθιον τοῦ γυναικείου πνεύματος δὲν δύναται νὰ ἐκπαθῆ πέραν τῶν στενῶν ὀρίων ἐνός ἐυδούδος κομμωτηρίου, ἢ ἑλληνῆς Δόκτωρος διὰ τὸ ἴσχυρόν πνεύματός της κατόρθωσε νὰ κατασημίση τὴν προλήψων, ἀνυπερβλήτα τέως, νὰ μετακινήσῃ ὀρολίθους προαιώνως τοποθετημένους πρὸ τοῦ ὁδοῦ τῆς θύρας τοῦ γυναικωνίτου, καὶ ἔξερομένη εἰς τὸν κόσμον, ἐκθαυσιώδης ἀλλὰ καὶ σεμνὴ μύστις τῆς Θεῖας τοῦ Ἀσκληπιοῦ Ἐπιστήμης νὰ προκαλέσῃ τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην, καὶ νὰ καταγάγῃ ἀναμφισβήτητον ἐπιστημονικὸν θρίαμβον.

Σήμερον ἡ κυρία Ἀγγελικὴ Παναγιωτάτου κατέχει ἐπιζήλον θέσιν μετὰξὺ τῶν ἐν Ἀλεξανδροῖα διεθνοῦς ἐπιστημονικοῦ κόσμου, οὐ μόνον διὰ τὴν εὐσυνείδητον αὐτῆς ἐπιστημονικὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἀτομικὴν μόρφωσιν, ἣτις δύναται νὰ κατατάξῃ αὐτὴν μετὰξὺ τῶν ὀλιγίστων ὑπερχῶν ἑλληνίδων τοῦ μόλις παρελθόντος καὶ τοῦ τρέχοντος ἑλληνικοῦ αἰῶνος.

Ἡ κυρία Παναγιωτάτου, ἐκτός τῆς ἐπιστημονικῆς ἰδιοφυίας κατέχει καὶ δύο ἑτέρα ἀκόμη χαρίσματα: τὸ χάρισμα τοῦ προ-

φορικοῦ καὶ τοῦ ἐγγράφου λόγου. Ὅτε πρό τιτων ἐπὶν ἐδόθη ἐν Ἀλεξανδροῖα ἐπίσημον γέυμα ἐκ μέρους τῶν αὐτόθι ἐπιστημῶν ἐπὶ τῆ εὐκαιρίᾳ τῆς ἐκλογῆς τοῦ ὄμογενοῦς Ἱατροῦ Καστοῦλῆ ὡς ἐπιτίμου Καθηγητοῦ τοῦ ἐν Βερολίνῳ Πανεπιστημίου, ἢ ἐκ τοῦ προχεροῦ γενομένη πρόποισις τῆς ὀμογενοῦς Δόκτωρος κατέπληξε διὰ τῆς ἐμβριθείας, διὰ τοῦ ὕψους τῶν ἰδεῶν καὶ διὰ τῆς καλλιπειρίας της, ἀναδείξασα αὐτὴν καὶ τοῦ προφορικοῦ λόγου δεινὴν περιστήην.

Ἀλλὰ καὶ ὁ σύγχρονος παρ' ἡμῖν φιλόλογον κόσμος οὐχὶ σπανίως συναντᾷ τὸ ὄνομα αὐτῆς κάτωθεν φιλολογικῶν δημοσυνημάτων, τὰ ὁποῖα διακρίνει βαθεῖα ἐμπνευσις καὶ ὑπερβάλλον ἄρωμα λεπτοτάτου αἰσθηματος, τὸ ὁποῖον μόνον γυναικεία πνοὴ δύναται ν' ἀναδόσῃ, ὅταν ἀποφασίξῃ ὁ Θεὸς νὰ πλουτίσῃ τὸ στήθος αὐτῆς μετὰ ψυχρὴν ἀβρὰν καὶ τὴν κεφαλὴν της μετὰ πνεῦμα λεπτὸν καὶ ἐκκόλως ἐπικοινωνοῦν μετὰ Ἄπειρον.

ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην ἡ «Ἐικονογραφημένη» πρέπει νὰ θεωρηθῆται εὐτυχῆς βεβαίως δημοσιεύουσα εἰς τὰς ἐκλεκτὰς στήλεις της τὸ ἐμπνευσμένον τῆς κυρίας Παναγιωτάτου πρῶτον ποίημα, «Ὁ Στεναγμὸς τοῦ Πόνου», τὸ ὁποῖον διακρίνει ὁ παλμὸς τοῦ λεπτοῦ αἰσθηματος ἀβροῦς συμπλεκόμενος μετὰ τῆς ὑψηλῆς ἰδέας τὴν πῆσιν.

ΠΟΛ. Τ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΣΤΕΝΑΓΜΟΣ ΤΟΥ ΠΟΝΟΥ

Ὁ Στεναγμὸς τοῦ Πόνου ἄγχιος, σὺν μοῦγκρισμα, ὡσὺν παράπονον γοργόνος, παγώνει τὰ θεριά δάκρυα τῆς Νύκτας καὶ τὸ φωτεινὸν γέλιον τῆς Ἡμέρας.

Ὁ Στεναγμὸς τοῦ Πόνου ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὀριζοντος ὀγκρῶται καὶ ἀνεβαίνει ὡσὺν πελώριον κῆμα, ἔτοιμο νὰ σαβανώσῃ τὸν κόσμον. Καί, τὸν ἀκούει ν' ἀνεβαίη ἀπὸ τὰ βάθη τοῦ ὀριζοντος μογκρίζοντας, καὶ ἡ Φύσις ὀλη ἀνατριχίζει ἐπὶ τῷ ἀγχιῳ μοῦγκρισμά του.

Μέσ' στήν καρδίᾳ τῆς Νύκτας ὁ Στεναγμὸς τοῦ Πόνου σὺν καταγῆς ὀγκρῶται μετὰ μίαν ἢ πονεμένης, ἢ πλάνης ψυχῆς ἀντιλαλοῦν τὴν πένθημην ἠχῶ του ποῦ οἰεῖ καὶ κρημνίζει τὰ τεῖχη.

Τὸ στερεῶμα ψηλὰ εἶνε γεμάτο ἀπὸ Δυνάμεις ποῦ λάμπουν μετὰ τῶν καὶ σιωποῦν διὰ τοὺς ἀνθρώπους, μὰ ὁ Στεναγμὸς τοῦ Πόνου εἶνε μεγαλείτερος ἀπὸ τὰς λαμπεράς Δυνάμεις τῶν κόσμων, διότι εἰμπορεῖ νὰ τὰς ἀμαρτώσῃ καὶ αὐτὰς.

Ὁ Στεναγμὸς τοῦ Πόνου σὺν ἄγχιος τῆς θάλασσης πνοῆ ξεχνιέται ἐπὶ τὸν κόσμον τὰ πλάτη, ἀπλώνεται ἐπὶ τοὺς τάφους, ἐπὶ τὰ δένδρα, ἐπὶ τὰ βουνά, δέρνει τὸν βράχον τὰ πλεοῦρὰ ποῦ σημειῶνουν τὸ δρόμον τοῦ θανάτου γὰ τὸ φτωχὸ ναυτόπουλο· ἐνώνετα μετὰ τὸ μωρομένο Ζέφυρον καὶ φτάνει τὴν ὀρητικὴ πνοῆ τοῦ φθινοπόρου ποῦ ξεφυλλίζει τὰ λουλοῦδια.

Ὁ Στεναγμὸς τοῦ Πόνου εἶνε ἡ κατάρα τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἡ εὐχὴ τῆς γολάσεως. Ὁ Στεναγμὸς τοῦ Πόνου τρεμοσβύνει τὴ λαμπάδα τῆς σκληρᾶς Ζωῆς κάτω ἀπὸ τ' ἄστρα ποῦ εἶδαν τόσα θύματα!

Ὁ Στεναγμὸς τοῦ Πόνου μέσα ἐπὶ τὰ ἄσπρα ποδάρια μαραίνει τῶν ἁδόνων τὴν ἐρωτικὴ πνοή, ταράσσει τὸν ἀνάλαφρον ἔπνον τῶν λουλουδιῶν, συντρίβει σὺν σφύρα ἀπονη τὰ στήθη τῶν ἀνθρώπων, μόνον τὴν Εἰμαρμένην δὲν συγκινεῖ!

Ὁ Στεναγμὸς τοῦ Πόνου κίαιε τὸ αἷμα, τῆς σάρκας, τὰ ὄστᾳ τῶν δυστυχῶν, μόνον τὰ αἶτια ποῦ τὸν γεννοῦν μένον ἀδάμαστα ἐπὶ τὸν ἄλλωσον τῶν παγκοσμίων Νόμων.

Ὁ Στεναγμὸς τοῦ Πόνου ὁ ὕρασμένος μετὰ τὰ ἀνθρώπινα μῖση καὶ μετὰ τῆς ἀνθρώπινος ἀγάπης θὰ νανορῆξῃ αἰὼνια μετὰ τὸ ἄγχι, τὸ βάρβαρον νανοῦρισμά του, θὰ νανορῆξῃ αἰὼνια τὸν ἀνθρώπον, σὺν τῷ αἰώνῳ παράπονῳ τῶν μακρυνῶν Ὑκεανῶν!

Ἡ τραπέζα ὑπηρεθῆν ἐντελὲς ἐνῷ οἱ ἐκπαιτευόμενοι ἀγρόπνοες Λομπρῶς καὶ Ρισῶ ἦσαν κατάλλητοι.

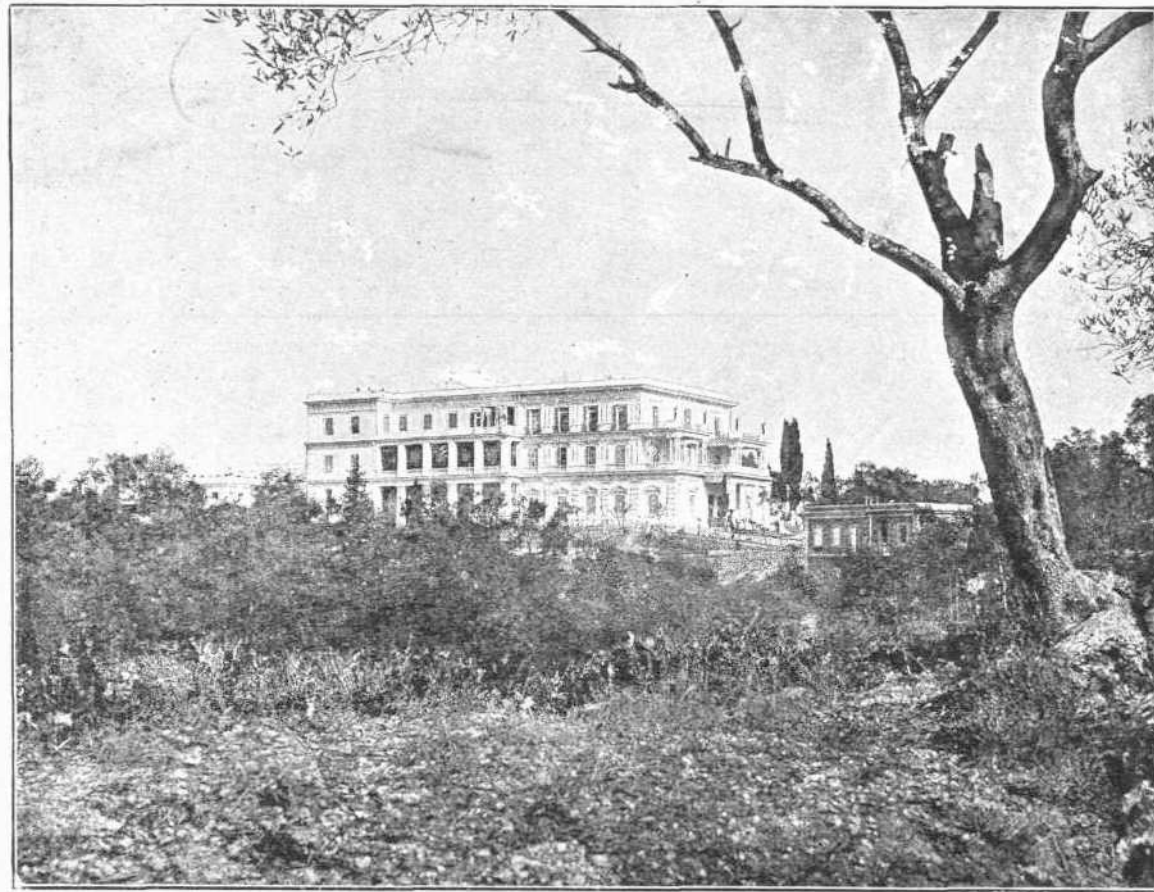
ΤΟ ΑΧΙΛΛΕΙΟΝ

Ἐπὶ τὸ «Ἀχιλλεῖον» ἡ ὄραία Αὐτοκρατορικὴ ἑλληνικὴ τῆς Κερκύρας, ἡ ὁποία ἐνανδύνησε μετὰ τὸν θάνατον τῆς ποιητικῆς Ἐλισάβετ νὰ γίνῃ πεζότατα σανατόριον ἢ χαροποιεῖον, ἠγοράσθη εὐτυχῶς ἀπὸ τὸν ἀδελφὸν τῆς Α.Υ. τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας καὶ θὰ μείνῃ ἐνδιαίτημα ἐστεμμένων καὶ πομφυρογενήτων.

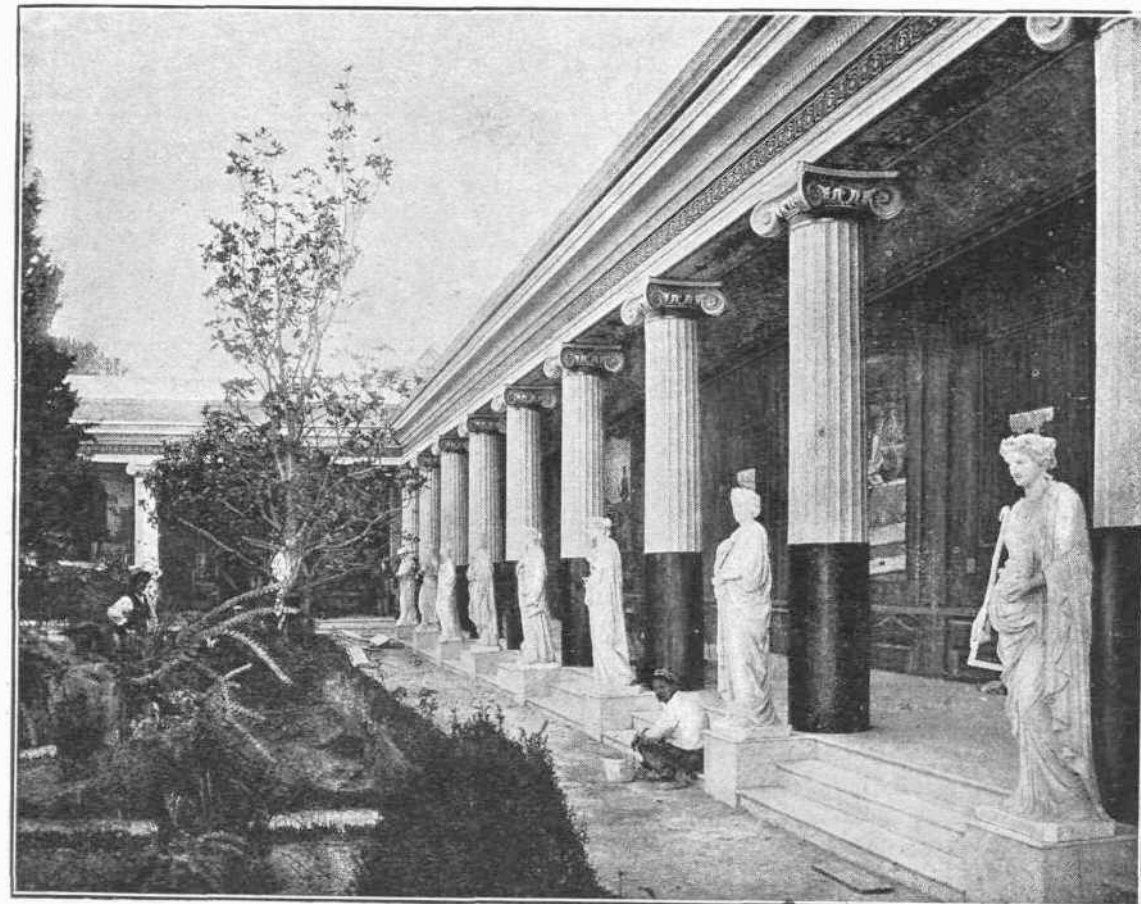
Ἐξεῖ τὴν ἰστορίαν τοῦ τοῦ «Ἀχιλλεῖον» τὴν ὁποίαν θὰ διηγηθῶμεν ἀντὶ τῶν γνωστων περιγραφῶν.

Τραυλὸντα περίπου ἑτη πρὶν ἢ οἰκοδομηθῆ, ἡ Ἐλισάβετ, ὡρὰ ἡγεμονίας τότε, ἐστάλη παρὰ τῶν ἰατρῶν τῆς νὰ ζητήσῃ δυνάμεις εἰς τὴν Κέρκυραν. Ἐν βραζεὶ διαστήματι ἡ Ἐλισάβετ ἀνέλαβε χρῶμα καὶ ὕγιαν καὶ φαιδρότητα, συναπεκόμισε δὲ ἐκεῖθεν καὶ εὐγνώμονα ἀγάπην πρὸς τὴν νήσον. Ἐποτε, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, τὴν ἐπεσεζέπτετο ἀναζητοῦσα τὰς ἀνάμνησας παλαίων νεανικῶν χρόνων.

Περὶ τὸ 1890 ἐπανεληθῶσα ἡ Ἐλισάβετ εἰς τὴν Κέρκυραν μετὰ πολυετὴ ἀπουσίαν, παρέτεινε τὴν διαμονὴν τῆς, ἀρεσκομένη ἰδίως εἰς τὴν Ἐπιτομῆν ἐξοχικῶν ἑλλαντίνων ὁποίαν συχνά ἐπεσεζέπτετο καὶ ἡ ὁποία ἀνήκει εἰς τὴν χήραν τοῦ φιλοσόφου καὶ διπλωμάτου Π. Βραῦλα - Ἀρμένη. Ἡ χήρα αὕτη τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως τῆς Ἐλισάβετ ἐξήγησε παρ' αὐτῆς

Η ΜΑΓΕΥΤΙΚΗ ΑΠΟΨΙΣ ΤΟΥ ΕΡΗΜΗΤΗΡΙΟΥ ΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΕΙΡΑΣ ΕΛΙΣΣΑΒΕΤ

ΜΙΑ ΑΠΟ ΤΑΣ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑΣ ΑΠΟΨΕΙΣ ΤΟΥ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ ΤΟΥ ΑΧΙΛΛΕΙΟΥ

τὴν ἀδειαν νὰ θέσῃ τὴν ἑλλαντίν εἰς τὴν διάθεσιν τῆς διὰ τὸ μέλλον. Ἡ πρότασις ἐγενε δεκτὴ καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος ἡ ἡγεμονίς, ἐπανεληθῶσα με ὀλιγοήμερον συνοδείαν, ἐγκατεστάθη εἰς τὴν οἰκίαν τῆς χήρας Βραῦλα - Ἀρμένη, τῆς ὁποίας μάλιστα ἠθέλησε νὰ διατηροῖ ἀνεξίτηλον ἀνάμνησιν παραγγελία εἰς τὸν Κερκυραῖον ζωγράφον κ. Γαλλινᾶν δύο μεγάλους πίνακας παριστῶντας τὴν ἑλλαντίν.

Τόσον ἐθέληθη τότε ἀπὸ τὴν γύρω φύσιν ἡ Αὐτοκράτειρα καὶ τόσον ἠγάπησε τὴν ἑλλαντίν ἐκείνην, ὥστε τὴν ἠγόρασε καὶ διέταξε νὰ ἀνοικοδομηθῇ.

Κατὰ τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1891 αἱ Ἀθηναῖκα ἐφημερίδες ἀνεγόρασαν, ὅτι ἡ Αὐτοκράτειρα, ἐπισκεφθεῖσα τὴν ἀνεγειρομένην ἑλλαντίν, εἶχε τρομερὰ δυσσευστῆθῃ πρῶτον διὰ τὴν ἑλλεψίν ἀποβάθρας καὶ δεύτερον διότι εἶρε τὸ ἀπο τοῦ λόφου μέχρι τῆς θαλάσσης κατεργασμένον γοαφικὸν ἔδαφος τῆς περιοχῆς τοῦ κτήματος κατάρτιον με ἄνθη, ἐνθῷ ἐκεῖνη ἠθέλε νὰ εἶσῃ πυκνὰς λόγγμας καὶ τὰ ὑψίκομα δένδρα τῆς ἀγγλικῆς τεχνοποιίας.

Ἐν περιστύλιον, οὔτινος ἢ ἀνεγερσας εἶχε διαταχθῇ ἀπὸ τὸν ἐπίτροπον τῆς Αὐτοκρατείας βαρῶνον Βάρσμπτε

ἐχορῆφωσε τὴν ἀγανάκτησιν τῆς Ἐλισάβετ, ἡ ὁποία διέταξε νὰ τὸν ἀφαιρέσῃ, προκαλέσασα καὶ τὴν παραίτησιν τοῦ ἐπιτρόπου, ἀπελθόντος εἰς Βενετίαν.

Ἄλλ' αὐτὰ δὲν ἦσαν τὰ μόνα ἀνέκδοτα. Διὰ νὰ φρενιθῇ ὁ ἀνθὼν τοῦ Ἀχιλλεῖου εἶχε ζητηθῇ ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως, διὰ τῆς διπλωματικῆς ὁδοῦ, ἡ ἀδεια νὰ εἰσαχθῶσι δένδρα καὶ ἐξωτερικοῦ. Προθυπογογὸς τότε ἦτον ὁ Τρικούπης, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπέτειρε τὸ τοιοῦτον ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ καὶ εἰς εἰτελὲς ἀντιστάθησιν προσέφερε φροντὰ ἐκ τοῦ βοτανικοῦ μας κήπου.

Ἐκτίσθη τέλος ἡ ἑλλαντίν, ἀλλὰ δὲν ἀπῆλθε τὰς καλλονὰς τῆς ἢ μυστικοπαθῆς Αὐτοκράτειρας.

Τώρα ὁ πολυτραυλὸς καὶ πολὺποθος Αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας ἀσφαλῆζει πλέον τὴν ἰδιότητα τῆς ἡγεμονικῆς διαμονῆς εἰς τὴν ὄραϊαν ἑλλαντίν, ὅπως τῆς ἀξίζει.

Ο ΧΟΥΧΟΥΛΟ-ΓΙΩΡΓΑΣ

[Ὁ βαδὸς μελετητῆς καὶ μοναδικὸς συλλέκτης τῶν δημοθῶν μας ἄρχισεν μετὰ τῶν μελῶδων εὐτὸν κ. Θεόδωρος Κληρονόμος, ὁ περικλινὸν πρὸς ταῦτα τὰ ποιῶντα ἀρὰν ἀπὸ τοῦ ἑλλαντίν, πρῶτον εἰς παρῶλαιν μας, μετὰ ἐστὶ τὸ ἔτος καὶ τὸ παρῶλιν τοῦ ΧΟΥΧΟΥΛΟΥ-ΓΙΩΡΓΑΣ ὁ ὁποῖος χάριν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς ἢ «Εἰκονογραφημένης» δημοσιεύει.]

Τσοπάνης ἐκοιμήσατε - Τι γλέπει κεῖν' τὰ δύο βουνά, ἂ, τσιοντινοῦ νὰ νὰ! τὸ πῶμα καὶ τὸ δῶδε; Τρεῖς χρόνοις σὺ ἄρδῃ του, πόρρον ἀντάρα στὴν κορφὴ καὶ κατσαρνὰ σὺς ὄρες; - Ροσὶδι γροσμεῖοι - Κεὶ βόσκοντε τὰ πρόβατα καὶ βόσκοντε τὰ γάδια, - Γροσὶν, μοσὶ, γροσὶν - Πῆρα νὰ πάρα νὰ ἀγορὴ καὶ με εἶδε ἡ σκὴλη ἢ κολοβὴ καὶ τὸ σνὸλι τὸ μάθο, καὶ μοσβγαλαν τὰ νύχτα μορ τὰ νυχοποδάρῃ μου, - Ζῶγγ νὰ νὰ, Ζῶγγ νὰ νὰ! - Μόσθε καιρὸς καὶ ζήτησε τὰ γάδια νὰ γροσβή, καὶ με εἶδε ἡ σκὴλη ἢ κολοβὴ καὶ τὸ σνὸλι τὸ μάθο, καὶ μοσβγαλαν τὰ νύχτα μορ τὰ νυχοποδάρῃ μου. - Λέκο, μὴν εἶδες πρόβατα; Καὶ μεὶ με κολοσβάργαλαν χροσᾶρι δὲ ημεροῦνε. - Λέκο, μὴν εἶδες γάδια;

Τὰ δημοτικὰ μας τραγοῦδα, τὰ ὁποία εἶνε γέννημα τῆς ζωῆς καὶ γοῆμον φαντασίας τοῦ ἑλλαντίν Ἰασοῦ, ἀπεικονίζουσι πιστότατα τὸν χαρακτῆρα καὶ τὴν διανοητικὴν ἀνάπτυξιν αὐτοῦ. Οὗτος, με τὴν ζωντανὴν τοῦ γλώσσαν ἐπαρῶλδου εἰς ὑψηλὴν καὶ ἀπαρᾶμιλλον ποιησίν καὶ μελῶδιαν, τὰς οἰκιακὰς τὸν περιστασίας, τὰ ἀγροτικὰ τὸν εἰδιλλιο, τοὺς ἐθνικοὺς τὸν περιπασμοὺς, τὰ ἐθνικὰ τὸν ὄνειρα, τὰ ἀρματα τῶν κλεφτῶν, τοὺς ἀνδρας ποὺ τὸν ἐδόξασαν, καὶ κάθε πράγμα ποὺ τοῦφερε τὴ λῆπην, τοῦ ἐγέννησε τὴν χαρᾶν, τοῦ ἐκίνησε τὸν θαυμασμόν, τὴν περιέργειαν. Δι' ὅλα τοῦ λοιπὸν τὰ τραγοῦδα κἀκεῖ λέγει, κἀκεῖ ἀφηγεῖται. Δι' ὅλα εἶχε τὴν ἰστορία τῶν, τὸ νόμῳ τῶν, τὸ παρῶλιν τῶν. Τὸ τραγοῦδι:

Στῆκεν ὁ Σαλαμάς νὰ γροσβή καὶ λέει τῶν κλεφτῶν; - Σὲ σῶνα Γιώργου! ἀγορη, καὶ θεοδάρῃ κλέφτη.

ἔχει τὴν ἰστορία τοῦ. Τὸ τραγοῦδι:

Ἐνας Ἀγιὸς περηγῶνος καὶ Ἐνας Ἀγιὸς λεβέντης, ἀπὸ τὴν περηγᾶνιαν τοῦ καὶ ἀπὸ τὴν λεβεντιᾶν τοῦ, δὲν παίει σὺ κατῶμερα δὲν παίει νὰ ξεχειμῶση.

ἔχει τὸ νόμῳ τοῦ. Καὶ τὸ τραγοῦδι τοῦ Χουχουλό - Γιωργᾶ.

Τσοπάνης ἐκοιμήθητε τρεῖς χρόνοις ἀπὸ ἄρδῃ του.

ἔχει τὸ παρῶλιν τοῦ. Ὁ ποιητῆς τοῦ, ὁ ὁποῖος ἔβρασε περὶ τὸ μεσονύκτιον τὸ ποιημῶν τοῦ ἐκεῖ εἰς τὰ ἀγορὰ βουνά, ἠχοῦσε νὰ τὸν μιμήται, με ἀνθρωπίνην φρονίαν, ἕνα ποῦλι εἰς ὅλα. Νὰ σφραγίσῃ; σφραγίσῃ, νὰ σαλαγῇ; ὄστ', ὄστ', ὄστ'... πημέτ, πημέτ, πημέτ, ἔεῖε... τσάπ, τσάπ, τσάπ, καὶ εἰς τὸ τέλος νὰ θρηγῇ, νὰ κλαίῃ νὰ χουλιέται: ἀχοῦσου!... ἀχοῦσου!... ἀχοῦσου!... Εἶδε ἀκοῖη τὸ ποῦλι αὐτὸ νὰ ἐμψῶνεται καὶ νὰ θρηγῇ μόνον τὴν νύκτα, καὶ ἰδίως ὅταν ἀκοῖη βόσκοντα ποιμνία. Τὴν δὲ ἡμέραν, σὺν νὰ μισθὸ τὸν ἥλιον, σὺν νὰ τὸ πικραίνον τὰ κελαδημὰ τῶν ἄλλων ποῦλιων, σιγᾶ. Κρυπτεται μέσα εἰς τὰς ὄπας ἢ τὰς ὀργῆμας τῶν ἀποζῶμων βράχων.

Τὸ περιεργὸν αὐτοῦ νυκτοῦριον, τὸ ὁποῖον με τὸν βῖον τοῦ αὐτοῦ ζεῖ τὸν οἶκτον, τὴν λῆπην, καὶ τὰ δάκρυα, ἔκαμε ζῶντῶν ἐντύπωσιν εἰς τὸν ποιητὴν τοῦ παρῶλιν τοῦ καὶ τοῦ τραγοῦδι τοῦ.

— Θᾶταν ἀνθρωπος γιὰ νὰ οσούη ἔτσι!... Ἀλλοῦτικα δὲ γένετα... Καὶ θᾶταν τσοπάνης... Γιὰ δαῖτο σιουρῆζει, σαλαγᾶρι, ἀπαρᾶλλαχτα... Ἀκοῖη τὰ ἔβρα πράγματα καὶ θυμᾶτα τὰ δικά του... Ποῖς ξερεῖ, τᾶρασε, τοῦ φῶφῶσαν... Καὶ τέτοιον θᾶνε... Τᾶρῶκο!... Τὴ τοῦγραφε!... Ἐκαμε αὐτὰς τὰς σκέψεις, καὶ ἀμέσως τοῦ ἔπλασε ἕνα μῦθον. Τὸ

ἐφαντάσθη, ἕνα πιστικόν, ποῦ τὸν ἔλεγαν Γιώργου, τοῦ ὄφωσε ἕνα κοπάδι γάδια κ.λ.τ. Καὶ θέλει τὸ παρῶλιν αὐτοῦ νὰ τὸ πιστεῖ ὄχι μόνον αὐτός, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνος εἰς τὸν ὁποῖον τὸ ἀφηγῆται. Διότι λέγει: ἔγενε σάλλη-θρα νὰ βολά.

Ἀμοσαιόμεν τὸ παρῶλιν τοῦ Χουχουλό - Γιωργᾶ ὅπως μᾶς τὸ ἀφηγῆθη, με τὴν ζωντανὴν τοῦ γλώσσαν, ὁ ἔκ Βαλκετιῶν τῆς Τριπὸ-λεως Ἐλ. Ντριβᾶς.

— Ποῦλις, πατριώτη, εὐτόντο τὸ ποῦλι ἦταν τσοπάνης νὰ βολά, καὶ τὸν ἔλεγε Γιώργου. Νιὰ νύχτα τὸ λοιπὸν ἐσάριξε τὰ γάδια τοῦ στολόγγου καὶ βόσκοντε. Ἐκεῖ ποῦ βόσκοντε τὰ γάδια, ὁ Γιώργος ἔγλωσσε ἀπάνου στοῦ ἄρδῃ του, καὶ παρακάλεσε τὸ θεὸ, σὺν νημέματι μῶθε, νὰ πλάγιασε, πὸς ἦταν ἀκοιμισμένος, τρεῖς χρόνια. Ὁ θεὸς τὸν ἀκούσε καὶ τῶκαμε τὴν στιγμῆς. Γιατὶ ἔξορες; ἔτόνετες οἱ ἀνθρώποι ἦταν ἀνθρώποι, παστρικοὶ καὶ ὅτι γροσβανε ἀπὸ τὸ θεὸ τὸ βράσκανε. Βέρρα!... Ἀς λέμε λοιπὸν. Ὁ Γιώργος ἐκατᾶλάγιασε. Ἐπεσε σὺν φῶφῶσι. Ἐκεῖ τὸν βόσκοντα, βόσκοντα, ἐπῆρσαν ἀγορὰ βουνά καὶ ἀγορῶν. Δὲν ζῶτες νὰ τὰ ζήτησῃ ζῶδε, γιατί ἦταν κοντὰ τοὺς δύο σνὸλι ποῦ κατεβᾶζανε τὸν καρβελάση. Κανὴ βολά ποῦ λέξ, ἀπάνου σὺν τρεῖς χρόνια ἐξῆπῆσε. Τυράει γὰ τὰ γάδια... νὰ... τίποτα. Ἀφρονεζᾶζετα νάκοινη τροκάγια, βελάματα, τίποτα. Ὅτενος τὸν ἐφραγαν τὰ φειδῖα! Ἀχ! ὁ ἐρημος, λέει μέσα του, κακοῦθα!... Νύχτα κοιμήθησε, νύχτα εὐπνης. Ὅπως τὸ γροσβε. Πέθει ποῦλις τὰ βουνά βράσκοντα καὶ ὁσῶντῶν. Γῶριξε γῶριξε μέρα νύχτα, ὅπως... τίποτα, ποθενά γάδια. Κανὴ βολά, ἀπάνου νὰ γροντῶλυκα, ποῦ λέει καὶ τὸ τραγοῦδι, καὶ τὸν ἀφῶθησε. Ἐτόνετες ἔξορες ἐφῶρνανε καὶ τὰ ζωντανά. Ἐπῆσε ἀλλοιώτικος ὁ κόσμος. Τὰ λιθάρια ἦταν καρβῆλια. Ὁ θεὸς ἦτανε ποῦλι χαμπιλᾶ καὶ κορυβῆ-

Musical notation for the song 'Ο ΧΟΥΧΟΥΛΟ-ΓΙΩΡΓΑΣ'. It includes a title 'Παρωδία: ΡΡ', a melody line with lyrics in Greek, and a signature 'Μουσική' at the end.

τιάζε με τοὺς ἀνθρώπους. Μαρκίνησε νὰ χαλάῃ ὁ κόσμος. Τὰ παιδιὰ τὸν βροῖησαν με τὰ λιθάρια ποῦ ὄρσανε τὸ ψῆλου. Τὰ γάδια τὸν ἐγλίφανε, τᾶλογα τὸν κλοσῶσανε, καὶ τέτοια... Πεισματῶν ποῦ λέξ καὶ αὐτός, καὶ πέθει νὰ μαζοῖ κοντάρι, τὸ μῆτι καταπῆς καὶ ζούλα ζούλα ἔπει ὁ σφῶνὸς τοῦ ψῆλου καὶ ἡ γῆ τοῦ βάθου. Ὑστερα ἀρχίνησε καὶ ἔφωρε σαράντα μέρες νερὸ καὶ σαράντα ἀλάτι καὶ ἔκαμε τὴν θάλασσα καὶ τᾶλλα πράγματα... Τὸ λοιπὸν ποῦ λέξ ἀφῶθησε τὸ λῶκο μὴν εἶδε ποθενά τὰ γάδια τοῦ. Ἐκεῖνος, πὸς λέει καὶ τὸ τραγοῦδι, τοῦτε:

— Γλέπει κεῖν' τὰ δύο βουνά... Τρέζει ὁ Γιώργος καὶ γλέπει τὰ γάδια σὺν σκῶλια τοῦ καὶ ἀπολιώνται σὺν σαῖτες ἀπάνου τοῦ νὰ τὸν φᾶν. Τὰ κράζει, τοὺς ὀρνει φρονί, τίποτα. Ἀπάνου τοῦ. Λακᾶει ποῦ λέξ, καὶ ἀνεβαίνει σὺν ἐλατο. Ἐκεῖναι με τὰ δόντια τοῦς τὸν κόβουν. Πηδαίει σᾶλλον, καὶ κείνον, σᾶλλον καὶ κείνον. Δὲν τὸν γροσῶνε γλέπει, γιατί ἦταν γεννημένος ἀλλοιώτικος ἀπὸ τῆς σασιῆς καὶ τὸν κάματο.

Ἀπὸ τὴ λῆπην τοῦ καὶ εὐτόνος παρακάλεσε πᾶλε τὸ θεὸ καὶ τὸν ἔκαμε ποῦλι. Ἀμα ἐγέννησε ποῦλι ἐφλετοῦριξε καὶ πῆς καὶ ἕκατος ἔξο στο βροῦ τοῦ σπιτοῦ τοῦ καὶ ἔσκουξε τὴν μάνας τοῦ νύβρη νὰ τὸν ἰθῆ. Βραίνει ἡ μάνα τοῦ καὶ τὸν γλέπει ποῦλι. Παρακαλεῖται καὶ κείνη τὸ θεὸ καὶ τὴν κάνει κορυβῆλια. Κι' ἔτσι ἀπὸ τότενος ἐγέννησαν ποῦλιὰ καὶ γροσῶνε ἀντάμα τῆς νύχτες, γιατί νύχτα γέννησαν ποῦλιὰ.

Τὸ ἀνωτέρω μέλλος εἶνε Ἀλβανικόν. Ἦχουσα αὐτὸ ἐν Πρεβεζῇ ἀπὸ τὸν ἐκ Χειμᾶρος Β. Κουτίλαν. Ὑπάρχει παραλλαγή κατὰ τὸ μελῶδικόν καὶ τὰς ἐπῶδους τοῦ ἵματος μέρος, ἤτις ἔδεται ἐν τῇ λοιπῇ ἐλευθέρῳ Ἑλλάδι. Εἶνε δὲ αὕτη ἀργοῦ χρόνον καὶ λιαν θρηγῶδης, ὁμοιάζουσα πρὸς τὰ ποιημῶν (τσιπατῶν) ἴματα. Κατ' αὕτην ἐπανάμεινα εἰς ἐκάστην μουσικὴν στροφὴν ἢ ἐπῶδῳ: ὄχ! μανουλάμ' ὄχ!

Ντονοντουροῦ = κακομοίρα, δύστηνος. Νανᾶ = μάνα, μήτηρ. Γιωρδέσι ἄλβ. = φῶφῶσα, πῆθαν. Γροσμεῖοι ἄλβ. = δὲν φῶφῶσα, δὲν πῆθαν. — Πῆθανα καὶ δὲν πῆθαν. — Γροσὸν ἄλβ. = σῆμο, ζῶπῆθος. Ζῶγγ ἄλβ. = ποῦλι, πτηνόν. Ψιμάρι = ὄφιον ἀγνόν. Κολοσβάργαλα = με ἔσπον χαμαί, ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

ΑΠΟ ΕΝ ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΟΛΥΤΙΜΟΝ

ΟΙ ΔΗΜΑΡΧΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

Υπό το γενικό γραμματέως του Δήμου Ἀθηναίων κ. Γεωργίου Παρασκευοπούλου, το γνωστό καὶ ἐξ ἄλλων ἔργων του συγγραφέως καὶ δημοσιογράφου, ἐξεδόθη πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὀγκώδες σύγγραμμα μετὰ τὸν τίτλον «**Οἱ Δήμαρχοι τῶν Ἀθηνῶν**». Ἡ σπουδαιότης τοῦ βιβλίου τούτου γίνεται καταφανὴς ἀμέσως μετὰ τὸν πρῶτον βλέμμα, τὸ ὁποῖον θὰ ὀρίη τις ἐπ' αὐτοῦ. Ἐντὸς τῶν ὑπερβατικῶν σελίδων του περιλαμβάνεται ὁλόκληρος ἡ ἱστορία τῆς ἀνδροσύσεως καὶ προσόδου τῆς Ἑλληνικῆς πρωτεύουσας. Μεθοδικῶς, λεπτομερῶς καὶ πρὸ πάντων πιστῶς ἐξιστορεῖται ἡ δρᾶσις ὀλων τῶν Δημοτικῶν Ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι διέκριναν τὸν Δήμον Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτοῦ μέχρι σήμερον. Καὶ ἡ δρᾶσις αὐτῆ δὲν εἶναι τι ἄλλο ἢ ἡ προϊούσα αἰεθσις τῶν Ἀθηνῶν, ἡ διαμόρφωσις αὐτῶν εἰς τὴν σημερινὴν πόλιν. Τὰ ἔργα τῶν κατὰ καιροὺς δημοτικῶν ἀρχόντων εἶναι κυρίως ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα ἔδωκαν τὸν μεγαλῆτερον τόνον εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν, τὰ ὁποῖα ἐξανόμισαν αὐτήν.

Καταλήσσει ἰδίᾳ ὁ ὄγκος τῆς γενομένης ἐπὶ Μεροκούρη εἰς διάστημα ὀκτώ ετῶν ἐργασίας, ὡς ἐκτιθεταί αὐτῇ συνηγομένη καὶ μεθοδικῶς. Πάντες οἱ ἐν Ἀθῆναις κατοικοῦντες βλέπομεν καὶ ἠξεύρομεν, ὅτι ἐπὶ ὀκτὼ τῶν ἔτη ἡ Δημοτικὴ Ἀρχὴ ἐργάσεται ἀποπερατοῦσα ὀτε μὲν τοῦτο, ὀτε δὲ ἐκεῖνο καὶ ἄλλοτε ἄλλο ἔργον, ἀποβλέπον εἰς τὴν ἀνάπτυξιν καὶ τὸν καλλωπισμὸν τῆς πόλεως.

Ἡ δημοκρατικὴ περιόδος τοῦ κ. Σπ. Μεροκούρη εἶναι ἀληθῶς ἀναμορφωτικὴ, ἀναντιρρήτως δημοιογενεῖα. Κατ' αὐτὴν πρωτίστως ὁ Δήμος ἐξῆλθε τοῦ ὀικονομικοῦ χάους, εἰς τὸ ὁποῖον τὸν εἶχον ὀρίη προηγούμενα δημοτικὰ ἀρχαὶ ἢ ἀνίκανοι ἢ

πεσοῦσα ἦμα φάλλον πολιτικῶν καὶ διοικητικῶν συστήματων. Ὁ Δήμος ἦτο χροσικοποιημένος, ὁ Δήμος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐπαρκεσθῆ εἰς τὰς ἀπολύτους ἀνάγκας του ἐκ τῶν ἰδίων του πόρων. Ἡ ἐκτέλεσις καὶ τοῦ ἐλαχίστου ἔργου ἔπρεπε νὰ γίνη διὰ δανείων. Καὶ ὁ Δήμος ἐβαρύνετο ἀδιακόπως μετὰ χροσῆ. Ἄλλ' ἰδοὺ ὅτι ὁ Θεὸς ἐλεπήθη πλέον τὸν ἀτυχῆ αὐτὸν Δήμον, ἰδοὺ ὅτι ἡ πολιούχος τῶν Ἀθηνῶν Θεὰ Ἀθηνᾶ, συγκληθεῖσα ἐκ τῆς ἀθλιότητος αὐτῶν, ἔκαμε ν' ἀνατηρήσῃ ἐκ τοῦ μέσου τοῦ λαοῦ, ὡς αὐτῆ ἄλλοτε ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς, Δημοτικὸς Ἀρχῶν μετὰ δέλησιν, μετὰ νοῦν, μετὰ δύναμιν διὰ νὰ θέσῃ τέλος εἰς τὴν κατὰστασιν αὐτήν.

Ἀπὸ τοῦ πρῶτου τῆς δημοκρατικῆς τῶν ἔτωνος ὁ κ. Μεροκούρης κατόρθωσε ν' ἀναστηλώσῃ ὀικονομικῶς τὸν Δήμον καὶ νὰ τὸν καταστήσῃ σχεδὸν αὐτάρκη καὶ τὸ θαῦμα τοῦτο ἐπετελέσθη μετὰ τὴν ἐπιμελῆ εἰσπραξίν τῶν καθυστερομένων, μετὰ τὸν περιορισμὸν τῶν δαπανῶν διὰ τῆς ταξτοποιήσεως τῶν δημοτικῶν χροσῶν, μετὰ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν δημοτικῶν ἐσόδων διὰ τῆς ἐκτελέσεως ἔργων προσοδοφόρων, μετὰ τὴν διαχείρισιν τῆς δημοτικῆς περιουσίας ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς ἀσθηροτέρας ὀικονομίας. Ἡ ἐκπλήρωσις τῶν ὑποχρεώσεων τοῦ Δήμου, αὐτίνες πηγαῖον ἐκ τοῦ κοινοβιτικῶν καὶ διοικητικῶν σκοποῦ τῆς συστάσεως αὐτοῦ δὲν προσκόπει πλέον ἐπὶ τῆς ἀνεγείας τοῦ δημοτικῶν ταμείου. Τὰ ἐτήσια ἐλλειμματα εἶναι τι ἀγνωστον ἐντελῶς καὶ τὴν θέσιν αὐτῶν κατέλαβον τὰ ταμειακὰ περισσεύματα. Καὶ τὰ ἐισοδήματα τοῦ Δήμου διὰ τῆς

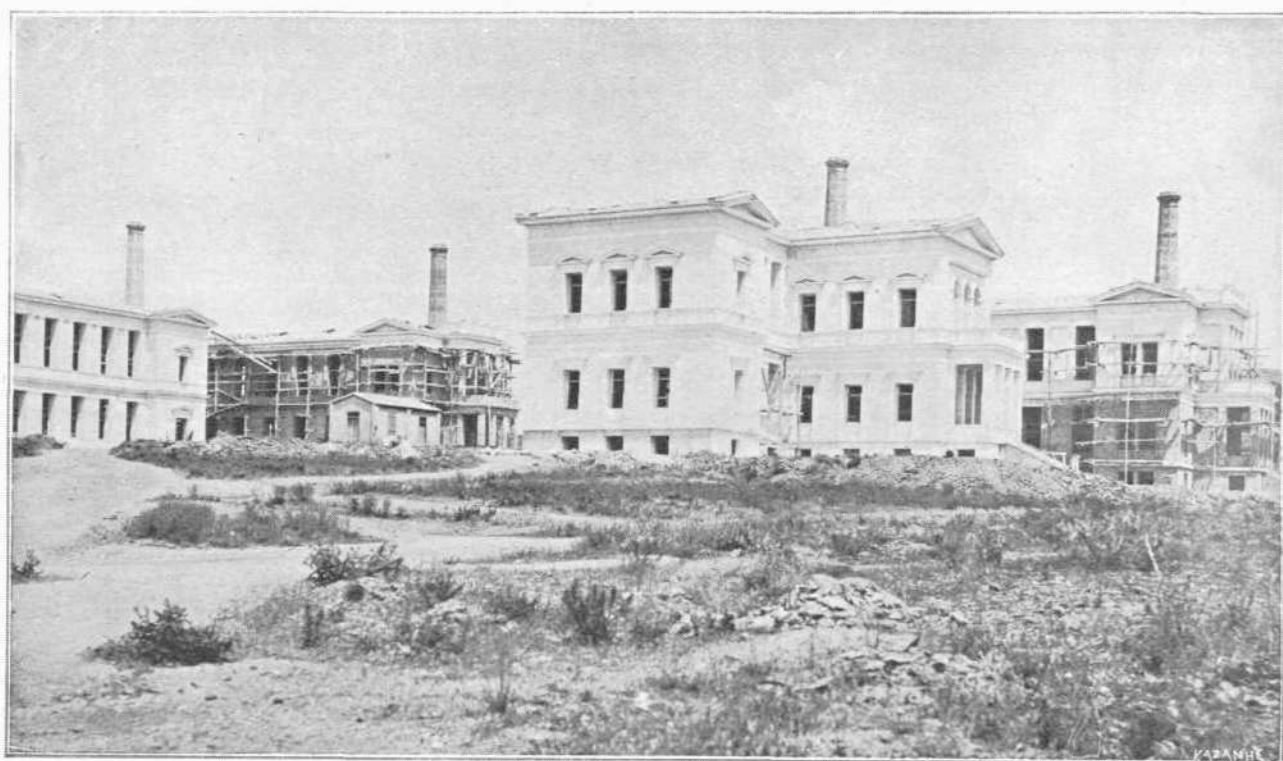

ΣΠ. ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ

Ὁ εἰσὸς τῶν Δήμων Ἀθηναίων Δημ. Ἀρχῶν.

τακτικῆς αὐτῶν εἰσπραξῶς, καὶ τῆς ἐκτελέσεως διαφόρων ἔργων, πολλαπλασιάζονται κατ' ἔκαστον ἔτος καὶ ἐπιτρέπον εἰς αὐτὸν ν' ἀσολῆται ἀποτελεσματικῶς εἰς τὴν ἐπίλυσιν τῶν μεγάλων ζητημάτων, ἡτις μεταβάλλει τὴν ὄψιν τῆς πόλεως τῶν Ἀθηνῶν καὶ ἀνοίγει εἰς αὐτὴν εὐρείας τὰς ὀδοὺς πρὸς τὴν πρόσδοον καὶ τὸν πολιτισμὸν.

Ὀὐτὼ κατορθώθη νὰ ὀδρεῖται ἐπαρκῶς ἡ πόλις, νὰ παύσων τὰ δεινὰ τῆς λειψυδρίας ἐν καιρῶ θέρους καὶ χειμῶνος, νὰ μὴ ἀκούονται πλέον αἱ τῶν ἀτηρησιμῶν διηυαίων κατοί-

ΤΟ ΤΕΡΑΣΤΙΟΝ ΝΕΟΝ ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΟΝ

ΑΠΟΨΙΣ ΤΗΣ ΠΛΑΤΕΙΑΣ ΟΜΟΝΟΙΑΣ

κων φωναὶ «νερό! νερό!» τῶν ὀποῖων τὰ ἐκ τῆς δίης μαρτύρια ἐχροεῖζετο νὰ περιγράψῃ εἰς νέος Τορκονάτος Τάσος. Μέχρι τοῦ τέλους τοῦ 1899 ἡ πόλις ὀδρεῖετο μετὰ 3-4 ὀκάδας ὕδατος, σήμερον ἡ ὑπάρχουσα ἐν τῇ Λεξαμενῇ ἐλαχίστη ποσὸς ἀνέρχεται εἰς 20 καὶ πλέον ὀκάδας, ἐνῶ ἡ μεγίστη ὑπερβαίνει πολὺπλάσις τὰς 50. Ἐκτὸς δὲ τούτου ἔγινε καὶ τοιαύτη ἐργασία, ὄστε ἐλπίζεται ἢ μᾶλλον θεωρεῖται βέβαιον ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ὀριστικῆς ὀδρεῦσεως τῶν Ἀθηνῶν εὐρίσκειται εἰς τὸ τέλος τῆς λυσεῶς του.

Ἄλλοτε οἱ δρόμοι τῶν Ἀθηνῶν ἦσαν κατὰ τὸ ὀποῖον παροῦσαίεν αὐτὰς ὡς κοινὴν ἐπαρχιακὴν τῆς Ἑλλάδος πόλιν. Σήμερον ἔχομεν δρόμους ἀσφαλτοστρωμένους, χωρὶς λάσπην, χωρὶς τὴν πληγὴν τοῦ ἀφοροῦτον κοινοτοῦ. Ἡ ὀδοστρωσία, τὸ μέγα τῶν Κυβερνήσεων καὶ τῶν δημοτικῶν ἀρχῶν τῆς ἄλλοτε πρόβλημα, θεωρεῖται καὶ εἶναι πλέον λελωμένον. Ἀσφαλτοστρώθησαν τὰ κεντροκώτερα τῶν Ἀθηνῶν μέρη καὶ ἡ ἐργασία ἐξακολοῦθη καὶ διὰ ἐξακολοῦθησῃ ἀδιακόπως, μέχρις οὗ μεταμορφωθῆ ἐντελῶς ὑπὸ τὴν ἐποψιν αὐτῆν τὸ κλεινὸν καὶ κοινοστέρηρον ἄστυ. Ἄλλὰ καὶ ἡ ἐπίστροφαις τῶν ὀδῶν μετὰ τὸ παλαιὸν σύστημα τοῦ μακαντάμ ἐκτελεῖται ὄσον τὸ δυνατόν τελειότερον τὸ δὲ μᾶλλον σπουδαῖον εἶναι, ὄτι τὸ δημοτικὸν χοῖμα, τὸ προωρισμένον πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον δὲν κατασπαῖλαται εἰς μάτην, δὲν καταχοῦται ὑπὸ ἀσυνειδήτων ἐργολάβων. Ἡ ἀγροπαις ἐπιβλεψαις τοῦ κ. Μεροκούρη μετέβαλεν ἐντελῶς τὴν κατὰστασιν καὶ σήμερον οἱ ἐργολάβοι τῆς ὀδοστρωσίας εἶναι τιμωτάτοι ἐκτελεσται τῶν ὑποχρεώσεων, ἄς ἀγαλαμβάνουν.

Οἱ ἠλεκτρικοὶ λαμπτήρες, οἱ καταυγάζοντες μετὰ τὸ ἄπλετον φῶς τῶν τὰς κυριωτέρας τῆς πόλεως ὀδοῦς καὶ ὀλας τὰς πλατείας, καὶ οἱ φανοὶ μετὰ τὸν φωτισμὸν τῶν διὰ συστήματος Ἄουεο, φωνάζουν ἢ καλλίτερον δεκνύουν μετὰ τὴν λάμπιν τῶν ποῖαν ἀνατροπῆν ἔφευρεν ὁ κ. Μεροκούρης εἰς τὸ ζήτημα τοῦ φωτισμοῦ τῆς πόλεως. Τὸ ψηλαφητὸν σκότος, τὸ ὀποῖον ἐκάλυπτε τὰς Ἀθῆνας πρὸ ὀλίγων ἐτῶν κατὰ τὰς ἀσέλῃους νύκτας μένει πλέον ὄς παρᾶσσις μετὰ τῶν πολιοστέρων καὶ νεοτέρων καὶ ἡ φράσις «ἡ πόλις ἔπλεεν εἰς τὸ σκότος» ἀντικατεστᾶθη μετὰ τὴν ἀντί-

θετον αὐτῆς «τὴν πόλιν πλημμυροῦν κύματα φωτός». Αἱ λεπτομέρειαι, τὰς ὀποῖας μᾶς παρέχει ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου τὸ βιβλίον τοῦ κ. Παρασκευοπούλου, ὄσον καὶ ἂν εἶναι γνωσταί, προσλαμβάνουν νέον ἐνδιαφέρον καὶ προκαλοῦν ἀμέριστον τὴν ἐκτίμησιν παντὸς διὰ τὸ ἔργον τοῦ κ. Μεροκούρη, ὄπως ἐκτίθενται. Ἄλλὰ τὸ σπουδαιότερον ὀλων εἶναι ὄτι ἐνῶ ἂφ' ἐνὸς ἡ προτεῖουσα εἰς τὸ ζήτημα τοῦ φωτισμοῦ τῆς δύναται νὰ παραβληθῆ μετὰ τὴν τελειότερον φωτισμένην μεγαλόπολιν τοῦ πελοποισμένου κόσμου, ἂφ' ἑτέρου ἐπὶ τῆς ἑτησίας ὀικονομίας 90 χιλιάδων δραχμῶν. Ὑπετιμῆθη καὶ κατὰ 40 % τὸ ἀεριοφῶς.

Γιγαντιαία, ἀπείρου ἐνδιαφερόουσα, μοναδικῶς, σκόπιμος καὶ ἐπωφελῆς παρουσιάζεται ἡ ἐργασία τῆς Δημοτικῆς Ἀρχῆς διὰ τὸν καλλωπισμὸν τῆς πόλεως. Ὁ κ. Μεροκούρης ἠθέλησε νὰ μεταμορφώσῃ τὰς Ἀθῆνας, νὰ τὰς ἀνανεώσῃ, νὰ τὰς ἐξαγάγῃ ἐκ τῆς ἀσχημίας, τῆς ὀπισθοδρομικότητος, τῆς βαρβάρου σχεδὸν κατὰστασεῶς τῶν καὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν τὸ ἐπέτυχε πληροῦστα. Χάσμα ψυχῆς καὶ ὀφθαλμῶν εἶναι ἡ ὑπ' αὐτοῦ γενομένη μεταρῶθμισις τῶν πλατειῶν καὶ ἡ μεταβολῆ τῶν εἰς εὐθαλεῖς, πρασίνους, δροσεροῦς, μυροέντας κήπους. Προκαλεῖ τὴν εὐγνωμοσύνην παντὸς, ἐνδιαφερομένου ὑπὲρ τῆς ὕγειας του, ἡ ἐπιμελεια περὶ τὴν συντήρησιν καὶ τὴν αἰεθσιν τῶν δενδροστοιχιῶν. Ὁ ἀγαπῶν τὰς Ἀθῆνας καὶ θέλον νὰ βλέπῃ αὐτὰς ὀραῖας καὶ προοδεουσας δὲν δύναται νὰ μὴ ἀναγνωρίσῃ ὀποῖα μεταβολῆ εἰς ὀραῖότητα καὶ ἐξυγίανσιν ἐπὶ τῆς κατασκευῆς τῶν κήπων τούτων εἰς τὰς πλατείας Ὀμονοίας, Δημοτικῶν Θεάτρου, Κάνιγγος, Ἐλευθερίας, Ἀνεξαρτησίας, Ἠρώων, Φιλικῆς Ἐταιρείας ἢ Κολωνακίου, Φιλοσοφίας

Γ. ΠΑΡΑΣΚΕΥΟΠΟΥΛΟΣ
Γενικός Γραμματέως τοῦ Δήμου Ἀθηναίων.
Συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου.

Ἐταιρείας, Βικτωρίας, Κλανθμῶνος, Λένορμαν καὶ ἄλλοι. Καὶ ὄρθῶς ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου τούτου ἐπιλέγει εἰς τὸ σχετικὸν κεφάλαιον: «Καὶ οὕτω σήμερον δύναται τις νὰ εἶπῃ ὄτι ὑπάρχει καὶ εἰς τὰς Ἀθῆνας τὸ πράσινον χοῖμα, διαστῶν κατὰ διαστήματα τὴν ἐκ τοῦ κοινοτοῦ λευκότητα τῶν ὀδῶν, καὶ διαχέεται εἰς τὴν ἀποπνικτικὴν ἀτμόσφαιραν ἐλαφρὰ δροσος καὶ εὐωδία ἀνθέων, καὶ ἔχει ἡ πόλις διὰ ν' ἀναπνεύσῃ πνεύμονας μικροῦς μὲν ἀκόμη, ἀλλ' ὕγιεστατοῦς».

Η ΠΟΛΥΤΕΛΗΣ ΑΙΘΟΥΣΑ ΤΟΥ ΔΗΜΑΡΧΕΙΟΥ

Και το καλλωπιστικόν τούτο έργο του Δημάρχου κ. Μεροκούρη ύπερ της πόλεως συνεπληρώθη διά της κατασκευής νέων και μεγαλοπρεπών ναών, ως ο του αγίου Διονυσίου, του αγίου Παύλου, του αγίου Παντελεήμονος, Τριών Τερασμών, ή διά της εξωτερικής και εσωτερικής εξωραϊσεως και ανακαινίσεως όλων σχεδόν των ύπαρχόντων. Καί ετι πλέον διά της ανδρώσεως νέων δημοτικών κτιρίων και της συμπληρώσεως ή επισκευής των ύπαρχόντων. Τò Δημοκρατικόν κατάστημα, τò οποίον άλλοτε παρεβάλλετο με γάνι και ήτον εστία δυσωδίας και έβλεπον εις τὰ διάφορα διαμερίσματά του νέα βασιλεύη ή άταξία και ή άκαθαροσία, σήμεραν είναι έν τών όραιότερων και μεγαλοπρεπεστέων καθιδρυμάτων της Δημοσίας υπηρεσίας. Κατέχει δε και την ευρύτεραν και πλουσιώτερον επιπλωμένην αίθουσαν, ήτις χρησιμοποιείται διά χορούς, συναλίαις, εκθέσεις, διαλέξεις, ύποδοχάς. Η αίθουσα αύτη άποτελεί άληθές τών Αθηνών κόσμημα. Η Κεντρική Άγορά επανεκτίσθη και συνεπληρώθη κατά τοιούτον τρόπον, ώστε πής ο επισκεπτόμενος αύτην ν' αποκομίξη τας μάλλον ευάρεστους έντυπώσεις και ουχι ως άλλοτε να δοκιμάξη την άηδیان και την φρίκην. Η άνίδουσις της Λαχαναγοράς, όχι μόνον έξυτηρέτησε σπουδαιότατην της πόλεως ανάγκην και επροσατίεσε μεγάλην τάξιν συμπολιτών μας άπό τὰ ψύχη του χειμόνος ή τους καύσους του θερούς, αλλά και εκαιλλώπισεν άληθώς τμήμα της πόλεως, τόν Κεραμεικόν, τò οποίον προσελάνει πάντοτε τους ξένους διά της σπουδαιότητας των περι αύτò αρχαίων κειμηλίων. Καί σήμεραν αί Αθήναι δύνανται να καυχώνται ότι έχουν Λαχαναγοράν μεγαλοπρεπή, της οποίας όμοια εφύριζονται εις τρεις ή τέσσαρας μόνον πόλεις της Εξωπόης.

Ότι όμως δύναται να θεωρηθη μέγα κατορθώμα του κ. Μεροκούρη είναι ή ανέγερσις του νέου Δημοτικού Νοσοκομείου. Έργον άληθώς κολοσσαϊόν, καταπλήσον με τόν

όγκον του, με την τελειότητά του. Η γενομένη λεπτομερής ύπό του κ. Παρασκευοπούλου περιγραφή του ιδρύματος τούτου δίδει τελειάν ιδεάν της επιβλητικότητος του κτιρίου και της ενεργητικής έξυτηρητέσεως, την οποίαν μέλλει να προσφέρη εις την φιλανθρωπίαν και την Έπιστήμην, όταν παραδοθη εις την κοινήν χρήση. Τò νέον Νοσοκομείον, τò οποίον έκτίσθη με όλους τους όρους της υγιεινής και της αρχιτεκτονικής και τò οποίον δύναται να παραβλήθη με τὰ τελειώτατα της Εξωπόης, θα μείνη καθ' ήμας ως τò όραιώτερον και σημαντικώτερον τεκμήριον της μεγαλοφυΐου δράσεως του κ. Μεροκούρη.

Θά έξυκαζόμεθα πολλάς σελίδας, άν έπεχειρούμεν να συνοψίσωμεν και έν ελαχίστω τò επιτελεσθέν ύπερ του Δήμου και ύπό του κ. Μεροκούρη έργον, ως παρουσιάζεται τούτο διά του βιβλίον του κ. Παρασκευοπούλου και ως είναι τούτο άλλως τε γνωστόν εις όλους. Έργον τò οποίον περιλαμβάνει τόσον σημαντικώς προσπαθείας να έξαχθή ο Δήμος εκ του χάους, να άνορθωθή και να εισαχθή εις την όδόν της προόδου και του πολιτισμού δεν είναι δυνατόν να συνοψισθη εις όλίγας λέξεις. Άν άοχίση κανείς να έξετάξη τὰ γενόμενα, άπό την αναμόρφωσιν της ύπηρεσίας εις τὰ δημοτικά γραφεία μέχρι της έκτελέσεως και του τελευταίου ένδιαφέροντος έργου και άπό την οίκοφυμίαν του Δήμου άναστήλωσιν μέχρι της τοιαύτης αύτου βελτιώσεως, ώστε έργα, τὰ οποία άλλοτε έδεωρούντο αδύνατα, να έκτελούνται σήμεραν άνεν δαειών, πρόπει ν' άνιερώση σελίδας ίσως προς τας άνιερωθείσας ύπό του κ. Παρασκευοπούλου εις τò σύγγραμμά του.

Δέν ύπάργχει καμμία άμφιβολία, δέν χωρεί ουχίτησις, κατά την κοινήν όμολογίαν, όμολογίαν εύλογικήν, άνυπόκριτον, άνεν συμφέροντος, όμολογίαν όχι πλέον των Αθηναίων, αλλά τών ήμεδαπών και ξένων, οτινις κατά καιρούς επισκέπτονται τας Αθήνας ότι ή πρωτεύουσα κατέστη έντελώς άγνωστός εις πρόοδον και έξωραϊσμόν ύπό την νοικοκυρευμένην διοίκεισιν του Μεροκούρη Αύξησης των πόρων του Δήμου, οίκονομία και έργα, διά να έξωραΐξη, να καλλωπίξη, να έξυτηρητή τας

ανάγκας της πρωτεύουσας. Εις αυτά συνοψίζεται ή εργασία του. Ίδού δέ διατί κοινός πόθος πάντων, Αθηναίων και πανελλήνων πόθος είναι όπως συνεχισθη τοιαύτη άνανομορφωτική, δημοοργική και έξωραϊστική έν τώ πρώτῳ Δήμῳ του Κράτους εργασία ύπό την τιμωτάτην διοίκεισιν του άληθώς μεγαλοφυΐου και δημοφίλου Δημάρχου κ. Σπ. Μεροκούρη. Δ. Β.

Η ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Η ΣΕΛΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

Τò καθήκον της γυναίκας είναι ή όραιότης, άλλ' ή όραιότης είναι τέχνη δόξαλοος. (ΕΡΝΕΣΤΟΣ ΠΕΝΑΝ)

Διά τας πολυάρκους - Διά τας ίσχνάς.

Καί να είνε όραία μία γυνή — γράφει ο δόκιμος De Lusi — πρέπει να είνε άναστήματος μέσον και κομφού, να έχη σινούλιον γραμμών άρμονικόν, τò πρόσωπόν της πρό πάντων θετικόν, τò δέσμα μαλακόν, λιόν και λευκόν, τò βλέμμα ζωηρόν, τας κινήσεις χαριτωμένας, τò βάδισμα κομφόν και να μη είνε ουτε πολύ ίσχνή ουτε πολυάρκος. Άς άοχίσωμεν άπό τò τελευταίον.

Όταν βλέπη κανείς μίαν όμορφόν μας τò πρώτον τò οποίον προσπίπτει εις τους όφθαλμούς του είνε τò στήμα τού σώματός της. Άν ή εύοσμία της έπερβαίνει τὰ όρια ή γυνή, ίστω και με την πλέον χαριτωμένην κεφαλήν, δέν δύναται να θεωρηθη όραία.

Βεβαίως ή εύοσμία στρωγγυλεί τας γραμμάς και συντίει εις την όραιότητα, άλλ' όταν έπιτείνεται γίνεται πλέον μία ατία άοχησίας.

Ήμεις αί γυναίκες, όραία μου όμορφολογοί, έπισκέψαμε περισσότερο εις την πολυάρκιαν εις δ' αρόρους περιόδους τού βίου μας και χρειάζεται ν' άναζητήσωμεν τας μεθόδους να την πολεμήσωμεν. Η έπιστήμη, ή όσοία εφρόντισον άνέκαθεν διά την καλλονήν μας, έχει έπινοήση ουσήματα επί ουσήματων διά να μη την άφήση να μειωθη άπό την πολυάρκιαν.

Άν εις όια τὰ ζητήματα της καλλονής μας ή ενεργή παιζή — και πρέπει να παιζή — τόν πρώτον όδόν, εις τò ζήτημα της καταπονήσεως της πολυάρκιας είνε ή μεγάλη Σιβέλλα.

Τò ύπομεινον σαρπητόν, ο πολύς ύπνος, ή άκνησία, βλάπτουν την έγειαν άλλα και συντελούν εις την έπεσοσμία. Αποφεύγει τὰ άν έχητε κίσις προς αύτην. Περιλαίπει, τρώγετε μετρίως, κοιμάσθε όχι πολύ, έξπνάτε ένσορς.

Η τροφή συντελεί πολύ, εις δέ τόν διακατονομόν της στρέφονται τὰ περισσότερα ουσήματα.

Σας έποδεικνύω μερικά. Ο Σίε κανονίζει ως έξης την δαιταν της έχοσης τάσεως πολυάρκιας: 250-300 γραμμάρια κρέατος την ήμείραν, εκ τού οποίου λίπος 60-90 γρ. άν ζωνέται καλώς. Ποιά θερμά, τέον, χαμαίμηλον. Όχι ποτά οινοπνευματώδη, ουτε ζυθος και μεταλλικά ύδατα. Ασοχίσει.

Ο Dujardin-Beaumetz άπαιτεί να ζυγίζωνται έκακεριβός αί τροφαί, την λίην των οποίων κανονίζει ως έξης: Προϊόν πρόγευμα εις τας 8 π. μ. — Άρτος: 25 γρμ. Κρέας κτόν ή ζαμπόν: 50 γρμ. Ποιά έλαφρόν, χωρίς ζάχαρον: 20 γρμ. Δεύτερον πρόγευμα, την μεσημείραν. — Άρτος: 50 γρμ. Κρέας: 100 γρμ. ή δύο όά. Χόρτα: 100 γρμ. Σαλάτα, Τυρός: 15 γρμ. Φρούτα. Δάιτυον, την 7ην έσπερινήν. — Όχι σουπα. Άρτος: 50 γρμ. Κρέας: 100 γρμ. Χόρτα: 100 γρμ. Σαλάτα, Τυρός: 15 γρμ. Φρούτα. Όχι οινόπνευμα ή ζυθος, ουτε πίκτας. Όσοι τò δυνατόν άλιγώτερα άμυλώδη.

Σωματικά άσκήσεις, μασάζ, εφιδρώσεις. Συνιστώνται επίσης τὰ φωτεινά λουτρά και τὰ ύδρο-ήλεκτρικά τοιαύτα, τὰ οποία όμως άπαιτούν την επέμβαση ίατρού.

Αλλ' άν ύπάρχουν αί θέλονσαι να πολεμήσωσιν την πολυάρκιαν πόσαι άραγε δέν θέλουν μίαν μεθόδον κατά της λιποσαρκίας; Άν αύτη δέν προσέχεται άπό μίαν άσθένειαν ουσήθως έχει την πηγήν της εις τας ύπερβολάς. Υπερβολός εργασία πνευματικής ή σωματικής, ύπερβολός εις διασκεδάσεις, εις σκέψεις και στερήσεις. Πολλάκις όφείλεται και εις την κληρονομόσμητα. Αία να έπιτεχη κανείς την άρμόσων εύσοσμίαν πρέπει να άναπαύση τò σώμα και τò πνεύμα. Κανέν πάθος, καμμία έπερβολή, φαγητόν πολύ άλλα καλώς μασώμενον, λίπος, έλαιον, άμυλώδη, ζυθος.

Από τὰ φάρμακα: Άρσενικόν, έλαιον της μονοφίνας, κακοδυλικόν νάτριν (cacodylate de soude). Ο δόκιμος De Lusi τò συνιστά εις ύποδορξίους ένσεις επί ένα μήνα και επανάλειψίν των μετά παύσιν δύο μηνών.

Η ΜΟΔΑ.— Η Όμβρέλλα.

Αί όμβρέλλαι — κατά την μόδον ή όσοία επικρατεί εις τò Παρίσι — άπαιτείται να είνε άπό τò ίδιον έθροσμη με την τοαλέταν της κυρίας ή της

δεσποινίδος. Κάθε τοαλέτα άπό λινόν ή φουλάρι ή τοίλη πρέπει να έχη την άνάλογόν της όμβρέλλαν. Όμβρέλλαν με τους αυτούς πλισίδες και τὰ αυτά entre-deux.

Αυτή ή όμοιότης τοαλέτας και όμβρέλλας κρίνεται ως άποτελειοσθα θανμασθήν άρμονία. Τò μπασοτύπιν τών όμβρέλλων συνειθίζεται πολύ μακρόν και κυρίως άπό κινέζικο καλάμι με χρυσοκόμην λαβήν.

Τοαλέτται.

Οί σχολιασται ή — άν έπιτρέπεται ή λέξις — αί σχολιαστρια της μόδας τού Λόσσος της Βοκλόιντης σημεϊούν ότι αί άπό γκιρμπε ή λινόσ κατακέντητον τοαλέτται συναγωνίζονται θριαμβευτικώς τας άπό βούλ ή μεταξωτήν μουςολίαν.

Συνειθίζονται τοαλέτται άπό κεντημένην λινόσ με ζώνην ή όσοία άνέρχεται ύπό τους βραχιόνας. Κορσός κεντημένην όμοιος. Καπέλλο ψάθινο με μεγάλα πτερά.

Η εϊκών μας είνε άλλης τοαλέτας γκαρ σινδνασμένου εις δύο τόνους.

Τò μικρότερό πολύ κοινόν και σταρωτό τὰ ρεβέρ άπό ταφριτά άσπρον και πράσινον. Ζώνη άπό πράσινον δέσμα. Καπέλλο κλός ψάθινο πλούσια γραμμιζαμένο με ταφριτά γκαρ. Τò ένθος λευκόν.

Τὰ Καπέλλα.

Άς όμιλήσωμεν και διά τὰ καπέλλα, διά τὰ μεγάλα, τὰ κολοσσαία καπέλλα της μόδας, τὰ καταφορτα άπό πτερά.

Βλέπει έν εις την εϊκόνα μας, τὰ εσάτρησις δε και ο Ηερπτόλ δίαι και αύτός ο κύριος άνήρ είνε και έντε εύκαιρίαν — ως όμολογήσωμεν ότι καλύτερ εύκαιρίαν — να μας εϊρωωνεθη διά την μόδαν.

Κλός λοιπόν τὰ καπέλλα. Φορούμενα όπισω, σχεδόν μέχρι τού να φαίνονται άπό μακρόν ως φοπισοτέφανοι. Τὰ πτερά όμόμορφα ή διαφόρον έλαφρών χρωμάτων. Τὰ ένθη αντικαθιστούν κάποτε τὰ πτερά διενθετούμενα όμοιος όπως έκείνα.

Οί παναμάδες με μαισην κορδέλλαν σηκαρμένο εμπρός, ή με μεταξωτήν γραμμιζορα σηκαρμένο πλάγια φορούνται και ίδιος με τοαλέτας τέγγυ.

Συνταγαί.— Διά τας χείρας.

Άναμίξαιτε εις τò ύδωρ με τò οποίον πλύνετε τας χείρας σας άλλην άμμωνίαν και βόρακα. Τò ούτω παρεσκευασμένο ύδωρ λευκαίνει τας χείρας και είνε προτιμώτερον της γλυκερίνης διά να άπαλύνη τò δέσμα. Προσθίσαιτε μερικώς σταγόνας διαλύσεως βενζίνης (solution concentree de benzoin) Άναμινισάτε τò καλώς.

Επίσης διά να άπαλύνωνται και να λευκαίνωνται αί χείρες:

Amandes ameres	125 Grammes
Miel	300
Huile d'amande, douce	125
Essence de neroline	10

Κατά τού ύδρωτος των χείρων συντελεί ή έξης κόνης:

Poudre de lycopode	100 Grammes
» de talc	25
Essence de lilas	XX Gouttes

Αία να έχητε εύμορφα νύχια τρίβετε τα με κόνην συνεκμιμένην άπό:

Poudre de cacao	á á 20 Grammes
» de quinquina rouge	

Πόσον μιούν αί γυναίκες.

Υπελογισθη άπό ένα Άγγλον ότι εις άνήρ όμιλει τρεις ώρας τοαλάξιστον την ήμείραν άνά έκαστόν λέξεις κατά λεπτόν, δηλαδή 29 πειλίδας έντύπουσ οχηματος 8ον την ώραν. Επροχώρησεν ο Άγγλος στατιστικός εις τους ύπολογισμούς του και έβρε ότι κάθε άνήρ όμιλει 600 περίπου σελίδας την εβδομάδα δηλαδή 25 όγκώδεις τόμους και έτος.

— Αί γυναίκες πόσον όμιλούν; τόν ήρώτησαν.
— Πολλάκισάριζε επί δέκα, άπήτησεν ο Άγγλος στατιστικός.

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΙΕΓΓΕΒΙΤΣ

Q U O V A D I S ?

(Συνέχεια από τὸ προηγούμενον)

Αὐτὸς τέλος ὅμως τὸ αἰσθηματὸν αὐτοῦ καὶ αἱ σκέψεις αὐτοῦ ἐξέφερον ἐκ τῆς ἰσχυροῦς ἐπιπέδου. Ἐπανελάβε μέ λεπτομερείας τὴν διήγησιν τῶν ὁσων εἶχεν ὑποστῆ, ὅσπερ ἐαυτὸν ὅτι εἶχε πέσῃ εἰς χάος ὅπου, μετὰ τῆς ἡσυχίας του, ἔλασε καὶ τὸ δῶρον νὰ διακρίνῃ τὰ πράγματα καὶ νὰ τὰ ἐκτιμᾷ κατὰ τὴν ἀξίαν των. Τίποτε δὲν τὸν ἐλάει, δὲν εὐρίσκει εἰς τίποτε ἡδονήν, δὲν γνωρίζει τί νὰ ἀπορασθῇ καὶ τί νὰ πράξῃ. Εἶνε ταύτοχρόνως ἔτοιμος νὰ τιμῆσῃ τὸν Χριστὸν καὶ νὰ τὸν καταδιώξῃ. Ἐννοεῖ τὸ ἴδιον τῆς διδασκαλίας του καὶ συγχρόνως ἀισθάνεται ἀνίκητον ἀπέχθειαν πρὸς αὐτόν. Αἰσθάνεται τὸν ἑαυτὸν τὸν ἐν τῷ σκότει καὶ ζῆτεῖ μίαν διέξοδον.

Ὁ Πετρῳῆος παρετήρησεν τὴν ἀλλοίωσιν τοῦ Βινιζίου, τὰς τεταμέναις ὥσπερ πρὸς ἀνάτησον ἕνὸς δρόμου εἰς τὸ σκότος χειρὸς του καὶ ἐσκέπετο. Ἐξάρταν τὸν ἥρωήσαν:

— Τουλάχιστον προσεπέδησε νὰ ἀποδιώξῃς ὅλας αὐτὰς τὰς λύπας καὶ νὰ ἀπολαύσῃς ἴδιον τὴν ζοὴν;

— Προσεπέδησα.
— Ἄ! Προδότα, ἐξηκολούθησε γελῶν ὁ Πετρῳῆος. Μανθάνει κανεὶς τὰ νέα ἀπὸ τοῦς δούλους; Μοῦ ἐλάει τὴν Χρυσόθεμον.
Ὁ Βινιζίος τὸ ἀπολόγησε.

— Ἐν πάσῃ περιπτώσει σ' ἐυχαριστῶ. Θὰ τῆς στείλω ζεῖγος πεδίλων κεντημένον με μαργαρίτας. Εἰς τὴν ἐφορτίαν μου διαλέκτον αὐτὸ σημαίνει: «Πήγαναι». Σοῦ εἶμαι δικαιοσύνης ἐγγνώμων. Πρῶτον διότι δὲν ἐδέχθη τὴν Εὐνίκην καὶ εἵπειτα διότι με ἀπέλασε ἀπὸ τῶν Χρυσόθεμον. Εἶμαι εὐτυχής. Μία ὥραία γυνὴ ἀξίζει χρυσόν, ἀλλὰ μίαν γυναικὸς ἡ ὅμοια σὲ ἀγαπᾷ δὲν ὑπολογίζεται ἡ ἀξία.

Ἐκάλεσε τὴν Εὐνίκην καὶ τὴν ἔβρασε με ἄνηθ:

— Εὐτυχὴς ὅσος, ὅπως ἐγώ, συνηγῆσε τὸν ἔρωτα κλεισμένον εἰς ἓν σῶμα ὡσαν αὐτό! Ἴδε! Ὁ Πραξιτέλης, ὁ Μύρον, ὁ Σκόπας, ὁ Λυσίας ἐφαντάσθησαν ποτὲ ρομαίῳς τελειοτέρας; Ὑπόλοιποι εἰς τὴν Πάρον ἢ εἰς τὸ Πεντελίκον μάρμαρον τόσῳ θερμόν, τόσῳ ῥόδινον, τόσῳ ἡδονικόν;

Τὰ γέλιου του ἐπλανῶντο ἐπὶ τὸν λαμὸν καὶ τοὺς ὤμους τῆς Εὐνίης. Ἐξείνη ἐρρήγισεν καὶ τὰ βλέφαρά της ἐκλείσαν. Ὁ Πετρῳῆος ἠρώτησε τὸν Βινιζίου:

— Λέγεις ὅτι ἡ Ληγία σὲ ἀγαπᾷ. Πιθάνον. Ἀλλὰ τί εἶνε ὁ ἔρωσ τὸν ὁποῖον σοῦ ἀρνείται; Αὐτὸ δὲν σημαίνει ὅτι ὑπάρχει κατὶ ἰσχυρότερον ἀπὸ αὐτόν; Ὅχι, φίλε μου, ἡ Ληγία δὲν εἶνε Εὐνίκη.

— Ἡ Ληγία δὲν εἶνε Εὐνίκη. Ἀλλ' ἐγὼ ἀντὶλαμβάνομαι ἄλλως τὴν διαφορὰν. Ὁ ἔρωσ με ἠλλάξεν. Εἰς τὴν δυστυχίαν καὶ τὸ πάθος μου προτιμῶ νὰ μὴ ἰδιοιάξῃ ἡ Ληγία τὰς ἄλλας γυναίκας.

— Ὁ ἄδης νὰ καταπέτῃ τοὺς χριστιανοὺς ὅλους, ἀνεκράξεν ὁ Πετρῳῆος. Σὲ ἐπλήρωσαν ἀνησυχίαν καὶ σοῦ κατέστρεψαν τὸ αἰσθηματὸς τῆς ζωῆς. Ὁ ἄδης νὰ τοὺς καταπέτῃ! Ἀπατάσει ἀν νομίμως ὅτι ἡ θρησκεία τον εἶνε εὐεργετική. Ἐξείνη εἶνε μόνον εὐεργετικὸν τὸ ὁποῖον μᾶς δίδει τὴν εὐτυχίαν, δηλαδή τὴν ὁμοίωσιν, ὁ ἔρωσ, ἡ ἰσχύς καὶ αὐτὰ τὰ πράγματα τὰ ὀνομάζουσιν αὐτοὶ ματαιότητας. Ἀπατάσει ἔτισης ἀν νομίμως ὅτι εἶνε δίκαιοι: ἀν ἀποδίδουσιν καλὸν ἀντὶ κακοῦ, τί θ' ἀποδίδουσιν εἰς τὸ καλόν; Καὶ ἀν καὶ διὰ τὸ ἐν καὶ διὰ τὸ ἄλλο ἢ ἀνταπόδοσις εἶνε ἡ αὐτὴ διατὶ τότε οἱ ἄνθρωποι θὰ ἦσαν καλοί;

— Ὅχι, ἡ ἀνταπόδοσις δὲν εἶνε ἡ αὐτή. Κατὰ τὴν θρησκείαν τον ἀρχίζει εἰς τὴν μέλλουσιν ζοὴν, ἡ ὅμοια εἶνε αἰωνία.

— Σκοπεύεις νὰ ἀραπάσῃς τὴν Ληγίαν;

— Ὅχι δὲν εἶμιπορὸς ν' ἀποδώσω κακὸν ἀντὶ καλοῦ καὶ ὀρῆσθην.
— Σκοπεύεις νὰ γίνῃς χριστιανός;

— Ὅχι δὲν ἠθέλα, ἀλλ' ἡ φύσις μου τὸ ἀποκρούει.
— Ἐπὶ τέλος, εἶσαι ἀξίος νὰ λησμονήσῃς τὴν Ληγίαν;

— Ὅχι.
— Τότε ταξείδευσε. Ὁ κόσμος εἶνε μέγας καὶ σὺ δὲν ἔχεις ἴδῃ τίποτε. Θὰ συνοδεύσω τὸν Καίσαρα καὶ κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν θὰ τὸν ἀρῶσι διὰ νὰ ἴπαιον εἰς τὴν Κύπρον. Ἡ θεία Εὐνίκη θέλει νὰ προσφάρομεν εἰς τὴν Κύπρον περισσότερο καὶ πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι πᾶν ὅτι ἐπιθυμῶ γίνεται.

— Εἶμαι δούλη σου, διέκοψε ἡ Εὐνίκη.
— Τότε εἶμαι δούλης μῆς δούλης, εἶπεν ὁ Πετρῳῆος καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν Βινιζίου:

— Ἐλθέ εἰς τὴν Κύπρον καὶ ἄρῃσε τοὺς χριστιανούς.
— Ἐλθέ εἰς τὴν Κύπρον καὶ ἄρῃσε τοὺς χριστιανούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VI

Ὁ Καίσαρ ἦτο δυσφορημένος διότι ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ρώμην καὶ μετὰ τινὰς ἡμέρας κατελήφθη ἀπὸ τὸν πόθον ν' ἀναχωρήσῃ διὰ τὴν Ἄγαταν. Ἐδομησίνους μάλιστα ἡδικοῦν διὰ τοῦ ὁποῖον ἀνήγγελλεν ὅτι ἡ ἀπουσία του θὰ ἦτο βραχεία καὶ ὅτι αἱ δημόσια ὑποθέσεις δὲν θὰ ἐβλάπτοντο οὐδόπως. Ἐπειτα συνοδευόμενος ὑπὸ τὸν Αὐγουστάων, μετὰ τῶν ὁποίων καὶ ὁ Βινιζίος, μετέβη εἰς Καπιτώλιον διὰ τὴν θυσίαν εἰς τοὺς θεοὺς καὶ νὰ τοὺς εὐχαριστήσῃ διότι ἠνδύσαν τὸν τελευταῖον τον ταξείδιον. Τὴν ἐπισημον ὅμως κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν του εἰς τὸ ἱερόν τῆς Ἑστίας, συνέβη ἐπεισόδιον τὸ ὁποῖον ἐπιρροῶσε ὅλα τὸ ὑπόθεσι. Ὁ Νέρον δὲν ἐπίστευεν εἰς τοὺς θεοὺς, τοὺς ἐφοβεῖτο ὅμως. Ἡ μυστηριώδης Ἑστία πρὸ πάντων τῶν ἐλλήνων φόβον. Ἀπέναντι τῆς θεᾶς αὐτῆς καὶ τὸ ἱερόν πυρὸς, αἱ τρίχες του ὀρθώθησαν ἔξαφνα, αἱ σαγιόνες του συνεφρίχθησαν, φρικασίας διέτρεξε τὰ μέλη του καὶ ἔπεσον τοὺς βραχίονας τοῦ Βινιζίου, ὅσπερ κατὰ τύχην εὐρέθης ὀπισθεν του. Τὸν μετῆρσεν ἄμεσως ἔξω τοῦ ναοῦ καὶ ἐπανήλθεν εἰς τὸν Παλατίνον, ὅπου ἔμεινε κληνῆρας ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν. Ἀνήγγ-

υεῖλε πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν ὅλων τῶν παρόντων ὅτι ἀνεβέβαλλεν ὀρθιστικῶς τὸ ταξείδιον του δι' ἀργότερα, ἐπειδὴ ἡ θεότης τὸν συνεβούλευσε μυστικά.

Μίαν ὥραν ἀργότερα προεκηρύσσεται δημοσίᾳ εἰς ὅλην τὴν Ρώμην, ὅτι ὁ Καίσαρ, βλέπων τὰς τεταμέναις μορφὰς τῶν πολιτῶν, θὰ ἔμεινε μετὰ τὸν αὐτὸν διὰ νὰ συμμερισθῇ τὰς λύπας των ἢ τὰς χαράς των. Μετὰ τῶν περιστοιχούντων αὐτόν, ἐν οἷς καὶ ὁ Βινιζίος, ὁμιλεῖ περὶ ἐπιχειρήσεων εἰς τὴν Αἴγυπτον, προσέθετε δὲ ὅτι ἐστενοχωρεῖται μένον ἐν Ρώμῃ, ὅπου αἱ παλαιαὶ οἰκίαι καὶ οἱ στενοὶ δρομίσκοι τὸν ἔκαμον νὰ σκέπτεται ὅτι ἀν θεὸς τὴς κατέστρεψε τὴν πόλιν τί θαυμασίαν τοιαύτην θ' ἀνοικοδόμηαι αὐτός.

— Καίσαρ, ἀπεκρίθη ὁ Τρυγγέλλινος λέγεις: «Ἄν θεὸς τὴς ἐν τῇ ὀργῇ του κατέστρεψε τὴν πόλιν», δὲν ἔχει οὕτω;

— Ναί. Ἐπειτα;
— Δὲν εἶσαι λοιπὸν θεὸς σὺ;
— Ὁ Νέρον ἔφησε τοὺς ὄμους καὶ ἠρώτησε τί ἔορτα θὰ ὀργανωνντο παρὰ τὰ ἴδματα τοῦ Ἀγρίππα. Ἀπεσώθη εἶτα καὶ ἔβρασε ὅλοι ἀπρὸ ὁ Πετρῳῆος ἠλεγξε πάλιν τὸν χριστιανισμόν ὁμιλῶν με τὸν Βινιζίου:

Αἱ ἔορτα ἠτοιμάσθησαν καὶ ὁ Καίσαρ μετὰ τῆς Αὐγουστας παρεκάθησαν εἰς τὸ μεγαλοπρεπέστερον τῶν συμπόσιον τὰ ὅποια ἔγιναν ποτὲ. Παρὰ τὰ ἴδματα, εἰς τὸ μαρμὸν δάσος ἔτραγον γυναικοὶ φάνοι καὶ νύμφαι καὶ ἀμαθροῦδες καὶ τὸ ἔσπερας, ὅταν ὁ οἶνος ἐδέρμανε τὰς κεφαλὰς, τὰ πολλὰ φάτα τὰ ὅποια ὁ Τρυγγέλλινος εἶχεν διατάξῃ νὰ ἀνασθῶν παντοῦ, ἐφρόνοντο. Κραναὶ ἀκούοντο ἐδοῦ καὶ ἐκεῖ, γέλωτες, ἀναπτὰι θορυβώδεις. Ὁ Καίσαρ ἔκωπε πρὸς τὴν Ρωμαίαν τὴν Ἑστία καὶ ὁ Βινιζίος ὠραίος τότε ἀπὸ ποτὲ ἐκάθητο πλησίον τῆς Αὐτοκράτειρας ἡ ὅποια τὸν παρεκάλεσε νὰ ποσῶσιν τὸν πέπλον τῆς. Ἐπειτα ἐσοχοπίσθησαν ὅλοι καὶ ὁ Βινιζίος κατελήφθη ἀπὸ πόθους ἡδονῆς. Ἦχαριε νὰ καταδιώξῃ καὶ αὐτὸς τὰς γυναικας νύμφας. Εἶδε μίαν ἀκολουθίαν ἐξ αὐτῶν συνοδεύουσιν μίαν Ἀρτεμίδα. Ἐπὶθῆσε πλησίον διὰ νὰ ἴδῃ καλύτερον τὴν θεᾶν ἄλλ' ἡ καρδία του ἐταύσε ἔξωρα νὰ πάλῃ. Τοῦ ἔφάνη ὅτι ἀνεγνώρισε τὴν Ληγίαν. Αἱ γυναίκες ἔτραξαν διὰ νὰ προσάψουν τὴν καταδιώξιν του. Μόλον ὅτι αὐτὴ ἡ Ἄρτεμις δὲν ἦτο ἡ Ληγία καὶ μάλιστα οὐτε τῆς ὁμοίας, ὁ Βινιζίος ἔμεινε ἀκίνητος, πνεύμενος ἀπὸ συγκρίσεων. Ἤσθάνθη ἔξαφνα θλίβῃν διότι ἦτο μακρῶν τῆς. Ποτὲ δὲν τῷ ἔφάνη ἀργότερα, δὲν ὑπέρηξε πολυτιμότερα δι' αὐτόν, εἶμῃ εἰς αὐτὸ τὸ δάσος τῆς μανίας καὶ τῶν ἀγρίων ὀργῶν. Ἀπεράσσε νὰ φέγγῃ. Μόλις ὅμως εἶχε κάμῃ ὀλίγα βήματα συνηγῆσαν ἀπέναντι του γυναίκα σκεπασμένη με πέπλον. Δύο χεῖρες ἐστηρίζθησαν εἰς τὸν ὦμον του: μία θερμὴ φωνὴ ἐψυθύρισε:

— Σ' ἀγαπῶ! ... Ἐλθέ! Κανεὶς δὲν θὰ μᾶς ἴδῃ. Γρηγόρα.
— Ποία εἶσαι; εἶπεν ὁ Βινιζίος ὡσεὶ ἐξεγειρόμενος ἀπὸ ονειρον.
— Μάντευσε!

Περιέβαλε με τὸν βραγιονά της τὸν λαμὸν τὸν Βινιζίου καὶ διὰ μέσου του πέπλου τῆς ἐκόλλησε τὰ γέλιε τῆς εἰς τὰ ἴδματά του.
— Νῦξ ἔρωτος! ... Νῦξ τρέλλας! εἶπεν ἀσθμαίνουσα. Σήμερον ἐπιτρέπεται τὸ πᾶν.

Τὸ φιλμῆμα ἐκεῖνο ὑπῆρξε διὰ τὸν Βινιζίου νέα ἀφορμὴ ἀηδίας. Ἀπόθῃσε τὴν γυναίκα.

— Ὅποιονδήποτε καὶ ἀν εἶσαι ἀγαπῶ ἄλλον.
— Ἐκείνη ἐκνε πρὸς αὐτόν:
— Σήκωσε τὸν πέπλον ...

Αὐτῆς τὴν στιγμὴν θόρυβος ἠκούσθη εἰς τὰ πλησίον μέρτα. Τὸ λευκὸν φάντασμα ἔφηνε ἄλλ' ἠκούσθη μακρὰν ὁ περιέργως καὶ κακὸς γέλωτος του. Ἐφάνη ὁ Πετρῳῆος:

— Εἶδα καὶ ἦκουσα, εἶπε.
Ἐφρονε μετὰ σιγῆς καὶ οἱ δύο διὰ τὴν οἰκίαν τοῦ Βινιζίου καὶ ὅταν ἐβῆσαν εἰς τὸ ἄγριον ὁ Πετρῳῆος ἠρώτησε:

— Γνωρίζεις ποία τίς;
— Ἡ Ρωμαίκα;
Ὁ Πετρῳῆος ἐχαμήλωσε τὴν φωνήν:

— Τὸ πῶρ τῆς Ἑστίας ἐμᾶνθη. Ἡ Ρωμαίκα ἦτο με τὸν Καίσαρα. Ἀλλ' αὐτὴ ὅπου σοῦ ὁμίλησε ... — καὶ καμηλῶνον ἀζομία τὴν φωνήν— ἦτο ἡ θεᾶ Αὐγουστα. Ὁ Καίσαρ δὲν ἐκφρονε ἐμπρὸς τῆς τὸν πόθον νὰ ἀποκτήσῃ τὴν Ρωμαίαν καὶ ἴσως ἠθέλε νὰ τὸν ἐκδικηθῆ. Σὰς ἠνώχλησα διότι ἀν σὺ, ἀπρὸ ἀνεγνώριξες τὴν Αὐγουσταν, τὴν ἀπόθῃσε θὰ κατεστρέφασε ἔξαπντος, σὺ, ἡ Ληγία καὶ ἐγὼ ἴσως.

Ὁ Βινιζίος ἐξερράγη.
— Ἀρετὰ πλέον, ἡ Ρώμη, ὁ Καίσαρ, αἱ ἔορτα, ἡ Αὐγουστα, ὁ Τρυγγέλλινος, ὅλοι σας. Πνίγομαι! Δὲν εἶμιπορὸ! Ἐννοεῖς; Δὲν ἀγαπῶ παρὰ ἐκεῖνην εἰς τὸν κόσμον. Δὲν θέλω ἄλλον ἔρωτα. Δὲν θέλω νὰ ζῶ ὅπως σὰς. Δὲν θέλω τὰ γυναιμάτα σας, τὰ ὄργια σας, τὰ κακοεργήματά σας.

— Τί ἔχεις τέλος; Εἶσαι λοιπὸν χριστιανός;
— Ὁ Βινιζίος ἐσφίγε τὴν κεφαλὴν διὰ τὸν χειρῶν του καὶ ἐπανελάβε με ἀτελπίσας;

— Ὅχι ἀκόμη, δυστυχῶς. Ὅχι ἀκόμη!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ VII

Ὁ Πετρῳῆος ἀνήγγελλεν εἰς τὸν Βινιζίου ὅτι ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπρόκειτο ν' ἀναχωρήσῃ εἰς Ἄντιον καὶ ὅτι εἰς τὸν κατάλογον τῶν προσεκλημένων περιλαμβάνοντο καὶ τὰ ὀνομάτα των. Ἐπειδὴ ὁ Πετρῳῆος εἶχε δηγήθη εἰς τ' ἀνάτορα ὅτι ὁ χιλιάρχος ἦτο ἀσθενής, ἐβλεπε δὲ τότε αὐτὸ ἐκλήθη οὕτως, συνεπέραναν ὅτι κάποιος ἔπεισε τὸν Αὐτοκράτῃτα ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ Βινιζίου δὲν ἦτο ἀληθής. Προσέθετε ὅτι ὁ πείσας περὶ τούτου ἦτο ἡ Αὐτοκράτειρα, ἡ ὅποια διὰ νὰ κατατίθῃ τὸν Βινιζίου τὸν ἠθέλεν εἰς Ἄντιον. Ἐξήγαγε προσετὶ ὁ Πετρῳῆος καὶ τὸ ἔξῃς συμπεράσμα: Ὁ Βινιζίος εἶχεν εἰπῆ τὸ ἔσπερας τῶν ὀργῶν τῶν δάσους εἰς τὴν Πομπαιαν ὅτι ἠγάτα ἄλληλ' ἡ Αὐτοκράτειρα εἶχεν ἴδῃ τὴν Ληγίαν εἰς τὰ ἀνάτορα, δὲν θὰ ἐβράδυνε δὲ νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀντιπάθον τῆς. Καὶ τότε ὁ ὀλεθρος τοῦ Βινιζίου καὶ τῆς Ληγίας ἦτο ἀνεύρετος. [Ἐστει συνέχεια]

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΚΑΙ ΑΠ' ΟΛΛ'

Η ΓΝΩΜΗ ΜΑΣ

Ο ΜΙΝΩΤΑΥΡΟΣ

Τὶ εἶναι αὐτὴ ἡ τροχιδορομικὴ καταστροφὴ; Θύματα, ἐξολόθρευσις μᾶς ὁλοκληρῶν οἰκογενειᾶς, κηδεῖαι ἀλλεπαλληλοὶ διασχίζουσαι τὰς ἀθηναϊκὰς δούρας, ἡ κοινονία σύσσωμος ἐξεγειρομένη καὶ αἱ ἄρα καὶ ἡ Κυβερνήσις ἀρπύονται εἰς τὴν διεξαγωγὴν ἀναρρίσεων.

Ἐάν ὑποδηματοκαθαριστῆς τῆς ἔχῃ τὸ κασελί του ὄνο ἐκατοστά ἔξω τῆς κανονισμένης γραμμῆς συλλαμβάνεται καὶ ἐξαντλεῖται ὅλη ἡ ἀσχηρότης τοῦ νόμου διὰ τὸ πᾶσιμα. Συλλαμβάνεται — εἴαν συλληφθῇ — καὶ ὁ ἀμαξίατῆς, ὁ ὁποῖος παρέρσῃ μίαν γραφίαν ἀλλὰ φθάνει ταχύτερον εἰς τὸ ἀστυνομικὸν τμήμα τὸ ἐπισημασθέν τῶν Ἄτινιάρῳ, παραγγέλλοντας τὴν ἄμεσον ἀπόλυσιν του. Τώρα ἔχονεν αὐτόφρον τὸ ἔγκλημα, ὀχι δυστήρημα τυχαίον ὡς ἦτο τὸ τοῦ ὑπουργίου Μετροπολιτῆν ἐν Παρίσις, ἀλλ' ἔγκλημα ἐξ ἀμελείας, ἐν τοῖσις τόσον καιρὸν δὲν ἐπροφύλαξιτε τὸ διευθυντῆς τῆς ἐταιρίας. Ὅσον ὑψηλότερα στέκει ὁ ἔγκληματῆς τόσον ἐκλείπει τὸ Νόμον. Καὶ πληρότα ἡ πρωτεύουσα βαρύνεται φερόντων αἵματος εἰς τὸν Μινωταυρὸν αὐτόν. Ὁ αἰμοχρῆς κακοῦρος τοῦ Μενιδίου Μίχας ὁ πρὸ μικροῦ ὑστάτως τὴν ἐσχάτην τὸν ποιόν ὠχρῶν πρὸ τοῦ τροχιδορομῶν. Ἄρκει δὲ νὰ μὴ εἶναι «στάχτι στα μάτια» ἡ διαταχθεῖσα ἐπὶ τέλος προφυλάξις τῶν θεωρηθέντων ὑπὸ τῆς ἀναρρίσεως ὑπαίτιον διευθυντοῦ τῆς ἐταιρίας καὶ ἀρχιμηχανικοῦ.

ΕΓΚΛΗΜΑ

Ἐτέθη καὶ πάλιν ἐπὶ τάπητος τὸ ζήτημα τῆς μετασκευῆς τῶν θεωρηκτῶν. Πρὸ δύο ἐτῶν, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνεκινήθη καὶ ἐκινήθη πᾶς λίθος ὑπὸ τῶν ἑνδιαφερομένων, καὶ ἐφῆσθε τὸ ζήτημα μέχρι τῆς Βουλῆς, ἔσωσε τὸ ζήτημα καὶ τὰ ὑπερδειακτῶν ἐκατομύρια τοῦ Ταμείου τοῦ Στάτου ἡ φωνὴ ἐνός βουλευτοῦ, ἀνωτέρου ἀξιοματιζοῦ τοῦ Β. Ναυτικοῦ. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι ὄθων τὰς ζυβερνήσεις εἰς τὸ νὰ ἀπορασίσων τὴν μετασκευὴν, παρὰ τὴν γνώμην τοῦ σώματος, τῶν ἐιδημόνων, ἀπατώντες τοὺς πάντας ὅτι ἡ μετασκευὴ ἦτο ζήτημα ὀλίγων ἐκατομυριῶν. Καὶ παρ' ὀλίγον ἐπειθετὸ καὶ ἡ Βουλὴ κατάκληρτος δὲ ἦκουσε τοῦ βουλευτοῦ ἡ ἔθνικὴ ἀντιπροσωπεῖα ἀνακοινούντος ὅτι ἡ μετασκευὴ δὲν θὰ ἀπῆται, κατὰ τοὺς μετριωτέρους ὑπολογισμοὺς, ἐλάσσονα τῶν 20 ἐκατομυριῶν. Ἀλλὰ καὶ πάλιν ἡ κυβερνήσις, ὡσεὶ ὑπὸ τὸ κριτὸς γοητείας διατελοῦσα, μικροῦ δὲν ἀπεράσιξε τὴν μετασκευὴν. Καὶ τότε ὁ ἐν λόγῳ βουλευτῆς ὑπέδειξεν εἰς τὴν ἀντιπροσωπεῖαν τοῦ ἔθνους νὰ ζητηθῇ καὶ ξένων ναυπηγῶν ἡ γνώμη. Ἐζητήθη δὲ καὶ ὑπέλογισεν τὴν δαπάνην ἐκείνοι εἰς ὑπερτίκονον ἐκατομυρία.

Τώρα τὸ φέρον πάλιν εἰς τὴν Βουλὴν, ἀπρὸ ὅμως προηγουμένους ἐφρόντισαν νὰ προσεγγύνουν τίς οἶδε διὰ ποίας ταχυδατυλοεργίας καὶ μίαν ἔσθαιον ξένων πάλιν, ἐν ἡ ὑπολογίζεται ἡ δαπάνη εἰς ὀλίγα τινὰ ἐκατομυρία.

Ἡ ἐκθεσις αὐτὴ ὁμοίως κατακληρικῶς με τοὺς προῖτολογοιμοὺς τοὺς ὁποῖους συντάσσει τὸ Τμήμα τῶν Δημοσίων Ἐργῶν—ὡς ἀποκαλύπτει ὁ μηχανικός καὶ βουλευτῆς κ. Πρωτοπαπαδάκης, εἰσηγητῆς τῆς μειοψηφίας ἐν τῇ ἐπιτροπῇ τοῦ προῖτολογομοῦ—καὶ διὰ τῶν ὁποίων φενακίζεται ὁ Δημοσίων. Προῖτολογοῖσιν αἰφνης ὄχθησαν χιλ. δρ. διὰ μίαν ἔθνικὴν ὁδὸν καὶ κατόπιν διὰ τῆς μεθόδου τῶν συμπληρωματικῶν προῖτολογοιμῶν κ.λ. καταντᾷ ἡ ὀλικὴ δαπάνη διὰ τὴν κατασκευὴν τῆς ὁδοῦ ταύτης εἰς τετρακοσίας χιλ. δρ.

Καὶ τὰ πέντε λοιπὸν ἡ εἰς ἐκατομυρία τὰ ὅποια προῖτολογοῖσιν τώρα ἀσφαλῶς θὰ γίνων εἰκοσι. Αὐτὸ τὸ ἀπέδειξεν ἡ «Ἐικονογραφική» εἰς σειράν φύλλον διὰ πλήρους μελέτης, καταστρώσασα ὑπολογισμοὺς καὶ ἀριθμοὺς ἐναργῶς ὁμιλοῦντας. Τότε εἶχον μίαινη οἱ ἀναρρίσασαι τῆς ἐπὶ μόνον διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν θοράζων ἐνός θορηκτοῦ ἀπὸ τοῦ σκαφῆς μέχρι τῶν συνεργείων ἀπαιτεῖται δαπάνη πενήκοντα χιλιάδων φράκων. Εἶναι λοιπὸν ἡ δὲν εἶναι ἔγκλημα ἡ δαπάνη 18 καὶ 20 εκατομ. φρ. διὰ τὴν μετασκευὴν τριῶν θεωρηκτῶν, τὰ ὅποια καὶ πάλιν δὲν θὰ εἶναι πρῶτης τάξεως σκαφῆ, ἐνθὸ τὸ πλεονέκτημα τῆς ταχυβολίας, χάριν τοῦ ὁποῖου κόπτονται οἱ φίλοι τοῦ ἐργοστασίου πυροβόλων Σνάϊδερ Καννὲ ζητοῦντες τὴν μετασκευὴν, δύνανται νὰ τὸ ἀποκτήσων σχετικῶς διὰ τῆς ἀντικαταστάσεως τῶν συνήθων φανὸν πυριτίδων με ἀκατόνων τοιαύτην, ἥτις δὲν ἀρίνει κατόλοια εἰς τὸν σωλῆνα τοῦ πυροβόλου, μετ' ἐκάστην πυροβόλησιν, ἀπαιτοῦντα πλῆσιν καὶ μᾶζιν τοῦ σωλῆνος καὶ χρονοτριβὴν μεγάλην; Καὶ ἐνθὸν ἀρ' ἔτερον μετὰ τὸ πᾶσιμα 20 ἐκ. αὐτῶν δυνάμειθα νὰ ναυπηγήσων ὀμιρον δύο νέα θεωρηκτᾶ ἀξιομάχα καὶ νεωτάτου τύπου;

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΕΝΑ ΜΗΝΑ

Ποικιλία, ποικιλία, ποικιλία καὶ ποικιλοδρόμος ὁ Μᾶιος. Αἰσθητάσεις καὶ ἐκδρομαὶ, θάνατοι Ἑλλήνων ἐκλεκτῶν, δολοφονία Ἑλλήνων ἀπὸ τοῦς

Βουλγαροῦς τῆς Μακεδονίας καὶ ἀπὸ τῶν ἀθηναϊκῶν Βουλγαροῦν τὸν τροχιδορομὸν, ἄρῶντες εἰς τὴν Σμύρνην, Βουλῆ, ἐξέγερσις τῶν ἄσπιων, φῶνοι εἰς τὴν ἀστυνομίας, ταξείδια βασιλικά, ταξείδια καλλιτεχνικά, ζητήματα γεωγραφικά, κατατομήσεις, δίκαι δολοφόνων, βροχαὶ τοῦ Μαῖου. Μωσαϊκὸν γεγονός. Κη

ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ,, ΕΙΣ ΤΟ ΓΑΛΑΤΣΙ

Τάφον μεταξύ των χριστιανικών θθνών πρὸς ἐπικράτησιν, καὶ πρὸ πάντων πρὸς ἐξουδετέρωσιν τῆς ἀδικταχίτου ἀπρροφῆς τοῦ ἡμετέρου Γένους, ἐφ' ὃ ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ Χριστιανισμοῦ ἡμέρας ἔλαχεν οὐρανῶθεν ὁ κληρὸς νά καταστή ὁ παγκόσμιος τῆς νέας θρησκείας φωτιστής. Διὰ τοῦτο ἡ ἐκλογή τοῦ κ. Παπαδάκη διὰ τὴν θέσιν ταύτην οὐ μόνον ἀνοιδίην δικαίαν τῆς προτέρας αὐτοῦ εὐδοκίμου ὑπηρεσίας ἀποτελεῖ, ἀλλὰ μαρτυρεῖ καὶ τὴν πεποιθῆσιν τῆς ὑπηρεσίας ἐπὶ τὴν ἀνωτέραν αὐτοῦ ἰκανότητα καὶ μόρφωσιν.

Ὁ κ. Παπαδάκης εἶνε τιμημένος διὰ πολλῶν ἀνωτέρων παρασῶμων, ἰδίᾳ δὲ εἶνε ἰσπότης τοῦ χρυσοῦ Σταυροῦ τοῦ Σωτήρος καὶ τῆς Γαλλικῆς Λαγαῖας τῆς Τιμῆς.

ΣΥ ΠΟΥ ΠΕΤΑΞΕΣ ΣΤΑ ΥΨΗ

Ὁ εἰς θετικότητα καὶ λαμπρότητα καὶ ὑπολογισμοῦ καὶ ἐπιχειρηματικότητα καὶ τετραγωνικότητα μυαλοῦ ἀναδειχθείς Βέρνειος ἦρος κ. Πρωτοπαπαδάκης, βουλευτῆς Νέζου, ἐφέτος ἦτο εἰσηγητῆς τῆς μειοψηφίας παρὰ τῆ ἐπιτροπῇ τοῦ προϋπολογισμοῦ ἐν τῇ Βουλῇ καὶ συνέταξεν ἐξουχίνας πᾶν ἔσοδον καὶ πᾶν ἔσοδον τοῦ Κράτους ἐκταναστάτην ἐκθεσιν, ὁμοίᾳ τῆς ὁποίας ἀπὸ καταβολῆς τοῦ Βασιλείου δὴν εἶδε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

Ἐκ τῆς ἐπισταμένης ἐξετάσεως τῶν ἐσόδων καὶ ἐξόδων τοῦ Κράτους ὁ κ. Πρωτοπαπαδάκης ἔλαβεν ἀφορμὴν νά ἐξετάσῃ καὶ τὸν ὀργανισμὸν καὶ λειτουργίαν καὶ τὴν ἀπόδοσιν ἀκόμη πάσης ὑπηρεσίας καὶ διατραγουδῆ μέσα εἰς τὴν πολυτέλειον ἐκθεσίν του τὰ γὰλκιν τῶν διαφόρων ὑπηρεσιῶν,

τὰ ὅποια ἐν περιλήψει εἶδαν ὁ κόσμος εἰς τὰ πρακτικὰ τῆς Ἐθνικῆς Ἀντιπροσωπείας διὰ τῶν ἐφημερίδων.

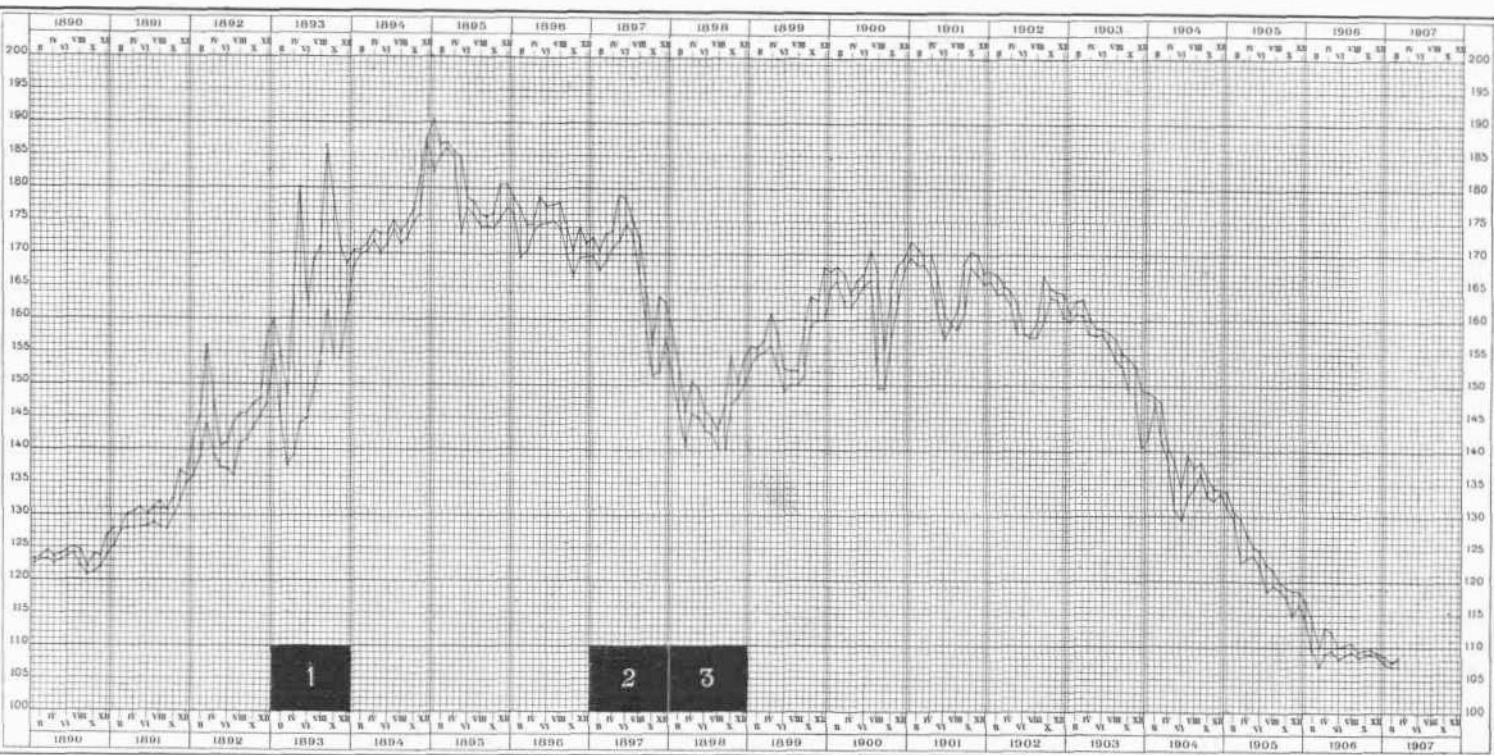
Ἀπὸ τὴν ἐκθεσιν αὐτὴν παραλαμβάνομεν, δοθέντα ἦμιν εὐγενῆς χάριν τῆς Ἐικονογραφημένης, τὴν παρατιθεμένην γραφοπαράστασιν ἣ ὁποία ἐμφαίνει τὰς κομμάσεις τοῦ συναλλάγματος κατὰ μῆνα καὶ ἔτος ἀπὸ τοῦ 1890 μέχρι τοῦ 1907.

Τὰ μελανὰ τετραγωνίδια παριστάσι τὰ ἀξιοσημείωτα διὰ τὰ οἰκονομικὰ χρονικὰ μας ἔτη. Τὸ ὅπ' ἀρ. 1 παριστᾷ τὸ ἔτος 1893 καθ' ὃ ἐκηρύχθη μιν εἰς κατάστασιν πτωχεύσεως· τὸ συναλλάγμα τότε ἀνῆλθε εἰς δυσθεώρητα ὕψη, εἰς τιμὴν 1,87. Τὸ ὅπ' ἀρ. 2 εἶνε τὸ ἔτος 1897 τοῦ πολέμου· μείζων τιμὴ τοῦ συναλλάγματος 1,79. Τὸ ὅπ' ἀρ. 3 εἶνε τὸ ἔτος 1898 καθ' ὃ ἐγένετο ὁ διακανονισμὸς τοῦ δημοσίου χρέους καὶ ὁ συμβιβασμὸς μετὰ τῶν ξένων δανειστῶν μας· ἡ τιμὴ τοῦ συναλλάγματος εἴθεος τότε εἰς 1,40.

Ἀπὸ τοῦ ἔτους αὐτοῦ ἀρχίζουσι τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα τοῦ συμβιβασμοῦ καὶ τοῦ ἐλέγχου καὶ τὸ συναλλάγμα καταπίπτει· μὲ ἑλαχίστους κομμάσεις μέχρι σχεδὸν τοῦ ἀριτοῦ. Ἔργασία οὐχὶ τυχαία ἀληθῆς.

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ

Ἡ παρατιθεμένη εἰς τὴν ἑναντι σελίδα εἰκὼν παριστᾷ τὴν Α. Γ. τὴν Πριγκίπισσαν Ἀλικὴν ἐπισκεπτομένην κάποιον κεραμοουργεῖον παρὰ τὴν Κολοκωνθοῦν, ἐν συνοδείᾳ τῆς Δ^ος Ἀδελφῆς καὶ τῆς Δ^ος Σταυρούλας Πιερράκου.

ΓΡΑΦΟΠΑΡΑΣΤΑΣΙΣ ΕΜΦΑΙΝΟΥΣΑ ΤΑΣ ΚΥΜΑΝΣΕΙΣ ΤΟΥ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑΤΟΣ

Τὴ ἦθελε εἶναι κατὰ τὴν Ἐπιθεωρητικὴν Ὀλοκληρὸς ἀναδημιουργία ὑποκαθίσταται εἰς αὐτὴν τὴν περὶ τὴν ἀνά τῆς κεραμῶν καὶ τὰ τοῦδρα τὰ ἀτάκτως ἐρρομμένα ἐπισκεψίην Τῆς.

Ἡ Δ^ο Πιερράκου κατὰ εἰς τὸ ἐν Μασσαλίᾳ κτήρι τῆς «Καροῦ» ἀναδραν εἰς ἐλοκληρῶν λόφους γῶμα ἀρχαίων, τὸ λευκὸν εἶναι καὶ λαμπρότερον γῶμα, μὲ τὸ ὅποιον κατασκευάζουσι οἱ ἀρχαῖοι τὰ θαυμαζόμενα σήμερον ἀγγεῖα καὶ οἰκιακὰ ἐκ πηλοῦ σκευῆ των. Ἀμέσως ἔπειτα φορτῆς ὀλοκληρῶν, τὰ ἔθωκε εἰς τὸ παρὰ τὴν Κολοκωνθοῦν ἀγγειοπλαστεῖον καὶ εἰς ἦρχισεν μίαν ἀνεπίδακτος ἔργασίαν ὑπὸ τὸν γλύπτην κ. Θεοτόπουλον.

Ἀπὸ τὸ ἔθνικόν Μουσεῖον ἐδανείσθησαν ὑποδείγματα λαγῶνων καὶ δοξαρίων καὶ πύθων καὶ ἐντός ὀλίγου εἶχον ἀπεριεῖαν ἀρχαιοτάτων πηλίνων ἀγγείων, καταργαζόμενον μετὰ πολλῆς τάχνης. Καὶ ἐπέλθε τότε ἡ εὐγενῆς ἰδίᾳ εἰς τὴν Δ^ο Πιερράκου νά προσπαθῆσῃ νά ἐκτοπίσῃ ἕλα αὐτὰ τὰ ὀμοιωφῶν πηλίνα σκευῆ, τὰ γυθαία κανάκια καὶ τῆς στάμνης δι' ἀμφοτέρων καὶ ὄρθων καὶ λαγῶνων ἀρχαίου ρυθμοῦ. Ἀφ' οὗ ἐπέστρεψεν ἐν τῇ ἀπομνήσει κατὰστρεψ κοινῶν τῆς ἰδίᾳ τῆς καὶ τὴν Πριγκίπισσαν Ἀλικὴν.

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΑΛΙΚΗ ΕΞΕΡΧΟΜΕΝΗ ΤΟΥ ΠΕΙΡΑΙΚΟΥ ΣΥΝΔΕΣΜΟΥ

Ἡ Α. Γ. ἐνθουσιαστικῶτα παρήγγειλε δύο τεράστια ἀγγεῖα φυτῶν καὶ μίαν ἡμέραν μετᾷ νά ἐπισκεψῆ τὸ κεραμοουργεῖον. Αἱ κίτριαι τοῦ κεραμῶν τῆς προσέφερον μέσα εἰς ἀνθερροθὴ καλαθῶνα ἐκ πηλοῦ ἀγία κόκκινα καὶ τὰ παιδιὰ τῆς γειτονίας συνθελοῦντο περὶ τὸ ἀμάξι Τῆς νά ἰδοῦν τὴν Πριγκίπισσαν, ἣ ὁποία σὺν Ἀδελφῶ ὀλοκλήρωσε διὰ μέσου τοῦ ἀγροτικού κηραρίου καὶ ἐχώρη εἰς τὸ ἔργαστήριον.

Ἡ ἀντιπροσῆ Τῆς ἐπὶ ἔξω ἀρίστη καὶ ἐδῆλωσαν εἰς τὴν Δ^ο Πιερράκου, ὅτι αὐτὴν τὴν εὐγενῆ ἰδίᾳ τῆς καὶ τὰς προσπαθείας τῆς τὰς ἀναλαμβάνειν ὑπὸ τὴν Ἐπιθεωρητικὴν Τῆς Προστασίαν καὶ γίνεσθαι τῶρα σκέψης περιδιοργανώσεως μίᾳς ἐκθέσεως, εἰς τὴν ὁποίαν νά ἰθῇ ὁ κόσμος αὐτὰ τὰ προτόνια τῆς ἀναδημιουργουμένης βιοτεχνίας, βελτιστομένης διὰ μηχανημάτων καὶ συστηματοποιουμένης, ἐπὶ ὅρα ὀμοιοειδέστερον, προωρισημένης νά δώσῃ ἄριστον εἰς πολλὰς κοραϊκάς μίαν ἡμέραν ἀπόρους.

Ἡ δευτέρα εἰκὼν παριστᾷ τὴν Ἐπιθεωρητικὴν Τῆς ὀλον τὸν κηρὸν Τῆς καταρτίσει εἰς εὐεργετικωτάτην ὄρασιν. Πολλὰ ἰθρομάτια ἀνέλασαν ὑπὸ τὴν Ἐπιθεωρητικὴν Τῆς Προστασίαν ἣ χαριστικὴν Ἐπιθεωρητικὴν, καὶ μερμυρῆ ἀνεκῶν ὕπερ αὐτῶν καὶ τὰ ἐπισκεπτάται καὶ ὑποδεικνύει καὶ βοῦθει καὶ εἶνε τὸ ἀντικείμενον λατρείας καὶ εὐγνωμοσύνης ἣ «Πριγκίπισσα».

ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ ΠΟΔΗΛΑΤΑΙ

Ἐνα προσοκῆνμα εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔμαδος ἰταλῶν, τῶν ἰταλῶν ποδηλατῶν, μὲς ἐνθουσίασε κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ Μαΐου. Εἰς τοὺς ἐκδρομῆς, μετὰ τῶν ὁποίων βουλευταὶ καὶ δημοσιογράφοι καὶ ὁ ἐν Ρώμῃ πρόξενός μας κ. Ἰντροτσῆλια, οἱ εἶδον ποδηλάται μάζῃ μὲ ἄλλον τὸν Ἀθηναϊκὸν λαὸν προητοιμασάν ὑποδοχῆν ἐνθουσιῶδῃ καὶ ἀποθέσειν ἀληθινήν. Αἱ ἔσονται, τὰ γυμνάσια καὶ αἱ δεξιότητες, διεδέχοντο ἀλλήλα, μὲ εὐκρίνεια ἐν μέρους μας, μὲ ἠφαίστια ἐνθουσιασμὸν ἐκ μέρους τῶν ἰταλῶν, ἐκπονήτα εἰς ὀρατοῦς λόγους διὰ τὴν πατρίδα μας.

ΟΙ ΙΤΑΛΟΙ ΠΟΔΗΛΑΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΖΑΠΕΙΟΝ

Η ΠΡΙΓΚΙΠΙΣΣΑ ΑΛΙΚΗ ΕΙΣ ΤΟ ΚΕΡΑΜΟΥΡΓΕΙΟΝ

Ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπαρχίων, ἀπὸ τὰς ὁποίας οἱ ἰταλοὶ ποδηλάται διήλθον, ὁ λαὸς ἐπίσης θερμῶς καὶ εὐκρινῶς ἐδείχθη πρὸς τοὺς ξένους μας, οἱ ὅποιοι ἔφυγον μὲ τὰς ὀρασιότερας τῶν ἀναμνήσεων.

Η ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

Εἰς τὰς Πάτρας μίᾳ ὀρμνῇ τελετῇ ἐκλόνησε καθῆ κοραϊδῶν καὶ ἐγέμισε καθῆ στῆθος ἀπὸ ἀγία αἰθήματα.

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΠΑΡΑΔΙΔΩΝ ΤΗΝ ΣΗΜΑΙΑΝ ΤΟΥ ΕΝ ΠΑΤΡΑΣ 12 ΠΕΖΙΚΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

—Κύριε συνταγματάρχα, εἶπαν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς, σοῦ παραδίδο τὴν σημαίαν τοῦ δευτεκῶτου συντάγματος, τὸ ἐπίσημον τοῦτο σύμβολον τῆς Πατρίδος, τῆς Τιμῆς καὶ τοῦ Καθήκοντος, ὅπως τὴν διαφυλάξῃς ἐν παντί καὶ πάντοτε μέχρι τελευταίας βανίδος αἵματος!

Καὶ παρέδωκε τὴν κυανόλευκον εἰς τὸν στρατὸν Του ὁ Ἄναξ μὲ τὸ πατριωτικὸν αὐτὸ εὐαγγέλιον τῶν λόγων Του.

Ἡ τελετὴ ἔγινε μὲ τὴν ἐπισημότητα ἣτις ὀφείλετο εἰς τὸ ἄριστον σύμβολον, εἰς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ Πατρίς ἐμπιστεύεται ἑαυτὴν, τὴν δόξαν τῆς, τὸ μέλλον τῆς εἰς τὰ τέκνα αὐτῆς.

Τὰ ῥήγη τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἄς μὴ λησμονηθοῦν ἀπὸ τοὺς στρατιώτας τῶν Πατρῶν καὶ ἄς τοῖς εὐχθῶμεν νά φέρουν τὴν σημαίαν μας θριαμβικὰ πλατυγίζουσαν ἀνά τοὺς διφάντας νά τὴν λατρεύσιν ἀδελφοὺς μας.

Η ΤΟΡΠΙΛΗ

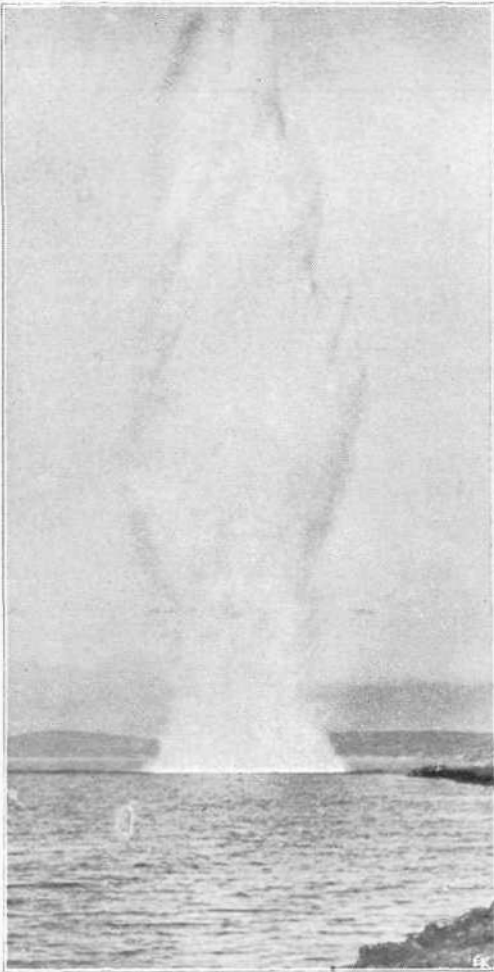
Κατὰ τὰς ἀρχὰς Μαΐου ἡ ὑποβρύχιος ἄρμνα ἐν Ναυστάθμῳ ἔκαμε τὰ ἐτήσια γυμνάσια τορπιλλῶν, μὲ τὰ ὅποια οἱ ἐκπαιδευμένοι ἐν αὐτῇ ἄξιωματικοὶ, ὀπαξιωματικοὶ καὶ τεχνίται διδουσι ἀποφοιτῶντες τῆς σχολῆς τῶν τορπιλλῶν κατ' ἔτος τὰς ἐπὶ πτυχίῳ ἐξετάσεις των.

Ἐφέτος κατ' ἐξαιρέσιν τὰ γυμνάσια ἐγένοντο ὑπὸ ἀφ' ἑνὸς κλημάκα, παρόντος δὲ καὶ ὁ Πρωθυπουργὸς κ. Θεοτόκης, ὁ Ἐπιουργὸς τῶν Ναυτικῶν κ. Κ. Τρικοῦνης, ὁ ἐξ Ἀγγύτου κ. Ἐμ. Μπενάκης καὶ τινες ἄλλοι.

Τὰ γυμνάσια ἦρχισαν μὲ ἐκασφενδονήσεις αὐτοκινήτων τορπιλλῶν ἐπέτυχον δὲ πλεονέστερα. Ἀπὸ τοῦ ἐκασφενδονιστικοῦ σταθμοῦ ἐξεσφενδονίσθησαν δύο πρεῖς τορπιλλᾶ. Οὐδέποτε, τῶν ὁποίων προηγουμένως εἶχε ρυθμισθεῖ ἡ

πλευστότης, όπλισμένοι με κώνον γυμνασίων και ρυθμιζόμενοι να αναδύουν εις την επιφάνειαν μόλις ακινητήση ή μηχανή των. Τά τεχνητά κήτη ώλισθήσαν από τούς τορπιλλοδολητικούς αλλούς με ένα όρυγμόν υπό την πίεσιν του άέρος, έχώθησαν εις τό ύδωρ και εξαφανίσθησαν. Μία σειρά πομφολύγων έσχημάτινε διαρκώς την υποδρύχιον πλευσιν των και έπειτα εις διάστημα χρόνου έλάχιστον έξώρμων με την βίνα εκτός του ύδατος, μηδένως παρεκκλίνουσαι του στόχου.

Έπειτα έγένετο ανάφλεξις τορπίλλης πυθμένος. Είχε καταδυθή προηγουμένως μία ηλεκτροαυτοματική τορπίλλη, πλήρης βαμβακοπυρίτιδος, μετ' έναύσματος συνδεομένου διά καλωδίου μετά στήλης εύρισκομένης έν τη ξηρά. Αί τορπίλλαι αύται χρησιμεύουν διά τόν όπλισμόν στενών θαλασσίων, στομιών λιμένων κ.λ.π.

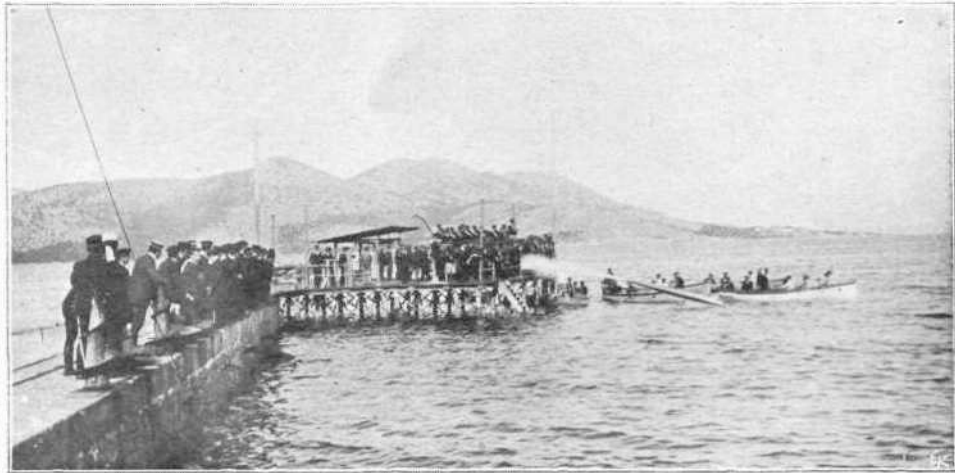
ΑΝΑΦΛΕΞΙΣ ΤΟΡΠΙΛΛΗΣ ΠΥΘΜΕΝΟΣ ΑΠΟ ΣΤΑΘΜΟΥ

να ανατρέψη την όγρην λεκάνην, ώσαν δύναμις της ένάλιος να ήπειλει τόν ούρανόν και επανέπεσε μετά παφλασμού συνταράσσουσα τά ύδατα εις ικανήν απόστασιν. Η ύδατινή στήλη είχεν ύψος 200 μέτρων και διάμετρον 25 μέτρων, έχρειάσθη δέ δύο λεπτά διά να καταπέση. Η γόμωσις της τορπίλλης συνίστατο εις 250 όκ. ύγρως βαμβακοπυρίτιδος.

Ό παρά τη υποδρυχίω άμύνη καθηγητής κ. Σ. Κοκόλης, ό γνωστός ερασιτέχνης φωτογράφος, παριστάμενος έλαβε φωτογραφίας και εύγενώς παρεχώρησεν ήμιν αντίτυπα χάριν των αναγνώστων της «Εικονογραφημένης».

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

«Τό Δίκαιον των Μελισσών» (Jus de apibus).—Υπό τόν άνωτέρω τίτλον ό έν Αθήναις δικηγόρος κ. Δημ. Γ. Αντωνιάδης εξέδωκε περισοπούδαστον μελέτην έν σελίδων 171 περί τών ζητημάτων δικαίου τών γεννωμένων έν τών ιδιαιτέρων σχέσεων τών άτόμων έν τη μελισσοκομίη. Ό φιλόπonos συγγραφέυς φαίνεται έγκύψας εις τό θέμα τούτο μετά έξαιρετικόν ζήλου, ών δέ κάτοχος τών περι τό Δίκαιον επιστημών και ειδήμων ξένων γλωσσών διαφωτίζει τό άντικείμενον τόσον, ώστε σχεδόν εξαντλεί αύτό. Διαίρεσας τό έργον εις τρία μέρη, πραγματεύεται έν μόν τή Α' τάς μελλίσσας ώς άντικείμενον του άστικού δικαίου, έν τή Β' τάς έν μελλίσων βλάβας από νομικής άπόφωσις και έν τή Γ' τόν προστασίαν της μελισσοκομίας ένθα ό φιλόπonos συγγραφέυς λαμβάνων άφορμήν έν της άναπτύξεως τών έν τη μελισσοκομίη δυναμένων να άναφωσι φορολογικών ζητημάτων έρευνά συνεπώς και την έν Έλλάδι από τών άρχαιότατων χρόνων κατάστασιν της μελισσοκομίας επικαλούμενος την μαρτυρίαν διαφόρων ιστορικών συγγραφέων και περιηγητών έν στατιστική δέ πίνακι δημοσιεύει τόν και' έτος σχεδόν άριθμόν τών έν Έλλάδι κυψελών από του έτους 1814 μέχρις σήμερον και καταδεικνύει ούτω την σημερινήν κατάπτωσιν της κατ' έξοχήν έλληνικής ταύτης γεωπονικής βιομηχανίας έν συγκρίσει πρός την πρό της άπελευθε-

ΕΚΣΦΕΝΔΟΝΗΣΙΣ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ ΤΟΡΠΙΛΛΗΣ

ρώσεως άκμήν αύτης. Έκ μονογραφιών τοιούτων, ώς ή προκειμένη, ή επιστήμη παρ' ήμιν πρόχεται πολλή ούσιαστικώτερον και βαθύτερον ή έν συγγραφέων περιληπτικών, γενικόν πραγματευομένων θέματος και, ώς επί τό πλείστον, χρηματικών επιδιωκουσών κέρδος. Άλλά και πάς άλλος, ξένος ών πρός τάς επιστήμας του δικαίου, δύναται ούχι άνευ τέρψεως και ώφελείας να διεύξη συγγραφήν, ήτις είναι προτόν βαθείας και εύσυνειδήτου μελέτης. Είλικρινώς συγχαίροντας τή κ. Αντωνιάδη εύχόμεθα ίνα και άλλα έργα αύτου ίδωσι ταχέως τό φώς της δημοσιότητος.

Οδηγός της Έλλάδος.—Αγγέλλεται ή έκδοσις του Β' έτους της έθνικής έλληνικής έπετηρίδος του κ. Ν. Ίγγλέση «Οδηγός της Έλλάδος». Πόσον χρήσιμον είναι τό βιβλίον τούτο εις τούς έμπορευομένους, λογίους, επαγγελματίας βιομηχάνους και πάντας απέδειξεν ή πρώτη έκδοσις του έργου, δι' ό ή Α. Μ. Ό Βασιλεύς ηύδόκησε να παρασημοφορήσχη τόν κ. Ίγγλέσην.

Ό τόμος του Β' έτους με κάθε στατιστικήν πληροφορίαν διά την Έλλάδα, την Κρήτην, Σάμον και Κύπρον με τάς διαυθύνσεις όλων τών επαγγελματιών τών Αθηνών, με πληροφορίας διά κάθε τί, διά τό όποιον χωρίς τόν «Οδηγόν» δέν θα εύρισκε κανείς ποδ να πληροφορηθή, θα είναι τελειώτερος, από του πρώτου. Την υποστήριξιν αύτου του βιβλίου τό όποιον, αναγκαιότατον άλλως, αποτελεί δείγμα έκπολιτισμού διά τόν τόπον μας συνιστάμενθαριθμός.

Ο ΟΜΙΟΣ ΕΚΔΡΟΜΩΝ ΕΙΣ ΑΙΓΥΠΤΟΝ — ΟΙ ΕΚΔΡΟΜΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΗΝ ΒΑΣΙΝ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΠΥΡΑΜΙΔΟΣ